

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00080/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President, molt honorable president senyor Montilla, la setmana passada va haver-hi el debat de política general, i davant de la tribuna aquest grup parlamentari li va fer una pregunta que, com és costum d'aquesta presidència, vostè no va contestar. Per tant, aprofito aquesta sessió perquè contesti directament als ciutadans de Catalunya què pensa vostè sobre l'acomiadament de la senyora Cristina Peri Rossi al mitjà de comunicació Catalunya Ràdio, que depèn del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest president té per costum respondre a les preguntes, especialment si les formulen els diputats.

Miri, jo he defensat en reiterades ocasions que hem de fer un esforç per entendre que el català és la llengua a impulsar de forma decidida –vostè ho sap– i, per tant, utilitzada de forma preferent en els mitjans públics; suposo que això per a vostè no és cap novetat. I he explicat moltes vegades també en aquesta cambra que penso que de la protecció que necessita el català en aquests moments..., només cal veure l'oferta, no?, que hi ha en castellà a les ràdios i a les televisions; vostè ho sap.

La preferència per la llengua catalana no hauria de comportar cap mena d'exclusió, però cal que tots siguem conscients que la garantia d'una presència mínima de la nostra llengua en l'espai audiovisual és, ara per ara, en la programació dels mitjans públics.

I, escolti, el nostre és un país madur, no en dubti, també pel que fa al respecte i a la convivència lingüística. I, per tant, finalment s'imposarà el sentit comú, i no les posicions extremes com les que vostès defensen des que es va constituir aquest Parlament.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Llavors, entenc que el senyor Montilla està a favor d'aquest acomiadament. I citaré una sèrie de noms que també estan en aquestes posicions extremes: el senyor Mario Benedetti –conegut per les seves posicions extremes–, Anna Maria Moix, Esther Tusquets, Lluís Maria Todó, Enric Majó, Félix de

Azúa, Marta Pessarrodona, Àlex Ollé... Com vostè sap, aquests noms que cito aquí no són precisament coneguts per ser persones antidemòcrates ni de posicions extremes.

Ara té vostè un problema, senyor Montilla: que la societat civil de veritat, els intel·lectuals, escriptors, periodistes, escultors, professors, s'estan rebel·lant davant de la política de neteja lingüística que vostè està portant a terme als mitjans de comunicació públics. (*Remor de veus.*)

Ara, senyor president Montilla, jo li pregunto: vostè, que fins i tot –i amb tots els respectes– fa classes de català al dematí –i que quedi per endavant: el felicito, perquè és important conèixer idiomes–, vostè que fa això (*persisteix la remor de veus*), serà conegut a Catalunya per ser el primer president que comença una neteja lingüística als mitjans de comunicació catalans? Això és el que vostè vol, senyor Montilla? Doncs, vostè està acomiadant i discriminant les persones a Catalunya.

Deixi en pau els ciutadans de Catalunya que conviuen als mitjans de comunicació en català, en castellà i en aquella llengua que calgui. Deixi aquest Govern l'obsessió lingüística per, directament –directament–, acomiadar les persones que no parlen aquella llengua que creu el Govern.

Senyor Montilla, la senyora Cristina Peri Rossi deia: «Entiendo, leo y traduzco del catalán desde hace años, pero me expreso mejor en castellano», frase que vostè mateix i molta gent de Catalunya podria subscriure. Sap què li passa a vostè, senyor Montilla? A vostè li passa que aquest president ha entès i s'ha cregut i s'ha empassat allò que per ser president de la Generalitat s'ha d'estar obsessionat amb la llengua, amb la pàtria i amb tot allò que ens han estat venent vint-i-tres anys. Ara vostè, senyor Montilla, en comptes de canviar aquesta situació, hi està no només col·laborant, sinó començant aquesta neteja lingüística.

Miri, senyor president, nosaltres, mentre vostès treballa per una Catalunya petita, tancada, arcaica i que discrimina, aquest partit treballarà per una Catalunya oberta, moderna, cosmopolita, progressista i plural.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, senyor diputat, aquí l'únic obsessionat amb aquest tema és vostè i el seu grup, i crec que una bona prova la tenim per les seves intervencions, per les seves preguntes al llarg de tota la legislatura. Per a vostè aquest tema sí que és un tema obsessió; aquest és un tema obsessiu per a vostè. Per quina raó? No ho sé. Suposo que per raons exclusivament electorals; no crec que sigui per unes altres.

Miri, vostè té una opinió respecte als mitjans de comunicació públics molt diferent de la que tenen el Govern de Catalunya i el seu president. Avui precisament hem aprovat una llei, una nova llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que el que fa precisament és aprofundir en la seva desgovernamentalització, en la seva independència, en la seva professionalitat. Li puc dir que si fins ara el Govern de la Generalitat i el seu president no han intervingut ni han donat directrius a la corporació, menys ho podran fer ara, amb un consell d'administració que haurem de nomenar aquí per una majoria qualificada.

Això ho dic segurament perquè vostè té una visió dels mitjans de comunicació públics molt diferent de la que té aquest Govern. Els mitjans de comunicació públics tenen una independència, un consell d'administració plural, que... Miri, els mitjans de comunicació de la Generalitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no són un negociat d'aquest Govern. Segurament això és el que vostè voldria...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Per això han mantingut vostès la posició que han mantingut. No és d'estranyar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram.
317-00083/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. President Montilla, en el debat de política general constatarem la transformació i els canvis socials i econòmics a Catalunya. Un dels factors clau ha estat, és i serà la immigració, els nouvinguts, nous catalans i catalanes. I això li volem preguntar, senyor president: canvis i transformacions com l'increment demogràfic, l'increment de la població ocupada, l'increment del nombre d'alumnes, l'increment de cartilles sanitàries, canvis que comporten contradiccions i, per tant, nous reptes i nous riscos.

Davant els reptes i els riscos, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa defensa la política de drets i deures per a tothom, per viure en diversitat i garantir la convivència. «Diversitat» i «convivència», dues boniques paraules àmpliament assumides en la societat, però per fer-les reals s'han de traduir en polítiques, programes i recursos.

Com fer-ho? Primer, amb polítiques públiques més potents i universalitzant els serveis socials, com la base real de la convivència, i segon, amb el coneixement de tots els drets amb deures per a tothom, per viure en diversitat. El pla de la ciutadania i la immigració, l'anunciada llei d'acollida, el possible pacte nacional en són el camí.

Però aquestes mesures i lleis necessiten també polítiques transversals en l'acció de govern: nova legislació, com la Llei de serveis socials, que hem aprovat aquest matí, i l'esperada llei del dret a l'habitatge; regulació laboral per garantir els drets i la

igualtat; coordinacions amb el municipalisme; complicitats amb sindicats, entitats socials i veïnals.

Catalunya ha canviat. Les xifres ho confirmen, però també els colors, els costums, les llengües, les religions, els barris, les escoles, amb aquests nous veïns i veïnes. Els prejudicis i el sensacionalisme cap a la immigració i el que l'envolta, l'opinió publicada i tertuliada, són una irresponsabilitat. Utilitzar la immigració per recaptar vots és una temeritat, tot i que sabem que la dreta ho continuarà fent. (*Remor de veus.*) Pel nostre grup, la política de drets i deures per a tothom i el rigor en la comunicació i el llenguatge són la garantia per fer front als prejudicis, sensacionalismes i temeritat...

El president

Senyor Miralles...

El Sr. Miralles i Conte

...per la qual cosa volem conèixer les iniciatives d'aquest Govern per a aquesta Catalunya de la diversitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, sabem que estem davant d'un tema que és estratègic, no?, de país, d'aquells temes que preocupen la gent del carrer i que preocupen el Govern, que ens preocupen a tots plegats; n'estic convençut. I li he de dir d'entrada que comparteixo el rerefons de la seva intervenció en aquesta matèria pel que fa a la immigració, no?: una màxima ha de ser «drets i deures». Aquest és un tema que ens preocupa tant que ja hi estem treballant, òbviament, des de bon començament, com vostè ha apuntat, amb la intenció d'anar cap a un pacte, un gran acord de país en aquesta matèria.

Creiem que, com d'altres, aquest és un tema de país, que necessita precisament el concurs de tots els sectors implicats. Un procés que, per cert, ja està en marxa, i, una vegada que acabem de treballar les bases i el marc de referència, constituïrem una mesa amb tots els agents afectats i que comptarà també amb un treball interdepartamental per part del Govern que ja s'està fent. Aquesta fase continuarà amb un treball de consulta, amb posterior negociació i, finalment, esperem que amb un gran acord, un gran acord de país.

Com pot veure, el Govern hi està treballant, però no només en l'àmbit del que en podríem dir aquest gran acord; també tenim un altre repte important, que és la futura llei d'acollida, no? Aquesta llei, com vostè sap, és fruit del mandat estatutari que fa l'article 138.2 de l'Estatut. La voluntat d'aquesta llei serà la creació d'un servei d'acollida anomenat «de primera acollida», per tal que els immigrants de més de setze anys empadronats a Catalunya puguin assolir competències bàsiques en diverses matèries: lingüístiques, jurídiques, d'entorn laboral...

Per cert, la mateixa llei haurà també d'indicar que l'acollida dels menors de setze anys, òbviament, la realitza el nostre sistema educatiu, com ja ho fa, com vostè sap, amb un important nombre –de l'ordre de mil dues-centes– d'aules d'acollida en aquest moment, no?

La idea d'aquesta futura llei és, doncs, serà integrar els serveis existents i en funcionament en els serveis previstos també en el text, o crear-ne de nous si encara no existeixen, òbviament.

Establert aquest nou servei, la llei tindrà també una segona part, en què organitza l'execució de les competències de la Generalitat en aquesta matèria, tot creant una agència catalana de les migracions.

Pretenem, per tant, un sistema d'acollida voluntari pel que fa a la població immigrada, un sistema, per cert, amb una important implicació i col·laboració del món local...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...entre altres coses, senyor diputat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram.
317-00081/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Montilla, en les darreres setmanes s'estan produint a Catalunya fets que no són tolerables en democràcia. Avui mateix, set col·lectius de l'esquerra radical independentista han anunciat mobilitzacions i noves accions radicals en els propers dies.

Volem saber quina és la raó per la qual vostè no va votar, en el debat de política general, la condemna explícita a aquests fets que s'estan produint en els darrers dies a Catalunya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, els grups que donen suport al Govern vam votar una resolució molt clara respecte al tema que vostè ha plantejat. Si de cas el que no vam votar és la proposta que vostès van fer. No confongui la seva proposta amb el fet que els grups del Govern i la majoria de la cambra, també Convergència i Unió, no ens haguéssim posicionat respecte a aquest tema, que crec que tots els quatre grups vàrem ser suficientment explícits. Va ser vostè el que es va quedar en minoria, senyor Sirera.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Montilla, miri, lamentar o demanar respecte per les institucions no és condemnar amb fermesa els fets que s'estan produint a Catalunya en els darrers dies, i vostès el que van fer és simplement això: demanar respecte per les institucions, sense condemnar de manera taxativa aquests fets que s'estan produint.

I, miri, nosaltres podríem aprofitar-nos –i no ho farem– del fet que vostès governen i que vostè és president de la Generalitat gràcies al vot de diputats que s'autoinculpen per la crema de fotografies del rei. Podríem aprofitar-nos –no ho farem– (*remor de veus*) del fet que vostès formen part d'un govern on tenen persones que formen part de candidatures municipals que es dediquen a amenaçar de mort diputats d'aquest grup parlamentari. Podríem aprofitar –no ho farem– per dir que vostès governen amb persones que..., dintre de les seves joventuts, hi han persones que amenacen de mort dirigents polítics d'aquesta cambra. Nosaltres no ho farem, no?

I no el culparé, senyor Montilla, no el culparé a vostè del que està passant. Però jo li demano que faci de president de la Generalitat, senyor Montilla, jo li demano que faci de president de tots els catalans, no només dels que l'han votat a vostè o els seus socis de govern, no?

Jo li demano, senyor Montilla, que la policia actuï. No crec que sigui demanar-li gaire cosa, no? Jo el que li demano és que faci alguna cosa perquè des del Govern de la Generalitat no es justifiqui, senyor Montilla, que la policia no actua quan s'està davant de la comissió d'un delictes per no llançar més benzina al foc. No és de rebut, en un estat democràtic com el nostre, que la policia no actuï davant de la comissió d'un delictes. I jo li demano, senyor Montilla, que faci avui, davant del poble de Catalunya, i no amagat a la seu del PSC, el que no va fer en aquella sessió del debat de política general. I el que volem és que vostè faci una condemna ferma, clara, nítida de tot el

que està passant a Catalunya. Faci, senyor Montilla, un servei al país, trenqui el seu silenci, no es limiti simplement a lamentar...

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

...les coses que passen avui en dia a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyor Montilla.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, no condemnaré tot el que passa a Catalunya, perquè afortunadament a Catalunya passen moltes coses bones. I aquestes que vostè ha explicitat són coses que afortunadament les protagonitza una minoria, una minoria molt minoritària, a la qual vostès, evidentment, contribueixen – vostès i evidentment el Partit Popular a nivell estatal i alguns mitjans de comunicació – a amplificar per donar una imatge de Catalunya absolutament distorsionada, que no es correspon amb la realitat. Aquesta és la realitat.

Miri, la policia actua, i crec que de proves en tenim en les darreres setmanes, ara, amb respecte a la legalitat i amb un principi, que es diu proporcionalitat, amb el qual actuen totes les policies, senyor Sirera, i vostè ho hauria de saber.

Miri, jo estic molt orgullós que en el debat d'investidura, la meva investidura, em donessin suport diputats independentistes, i que no tingués el suport de vostès – tampoc els ho vaig demanar –, el suport d'aquells que han estat treballant i continuen treballant per confrontar Catalunya amb Espanya; els que continuen treballant fora de Catalunya perquè hi hagi animadversió a Catalunya; el partit, en definitiva, que ha interposat un recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut, que continua manipulant la justícia en contra del que va votar el poble de Catalunya en referèndum. De no

comptar amb el seu suport i de comptar amb els altres suports, senyor diputat, me'n sento molt orgullós.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00082/08)

...la formula l'il·lustre senyor Joan Ridao, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. L'adjudicació de la terminal Sud de l'aeroport del Prat per part d'AENA, sota l'aparença d'una solució salomònica, com s'ha dit en aquestes últimes hores, que intenta de mirar d'aconterar tothom, creiem sincerament que talla les ales i limita el seu creixement, precisament. Si l'objectiu de la decisió d'AENA era de convertir l'aeroport del Prat en un aeroport intercontinental, el resultat molt probablement hauria d'haver estat diferent. Li diré per què.

No negarem que la decisió té alguna cosa positiva; per exemple, s'acaba amb el monopoli del pont aeri, com Esquerra Republicana havia demanat reiteradament. És una decisió que, a més, és revocable, tot i que això també sembla que sigui un recurs, per part d'AENA, per mirar d'aconterar la tropa catalana, perquè tothom sap que mirar d'alterar aquesta distribució és molt costosa econòmicament i molt difícil. Però, senyor president, malament rai si el millor d'una decisió és que es pot modificar. Perquè és evident que la decisió d'AENA ha acabat beneficiant sobretot Ibèria i la seva filial. Que és la principal companyia que opera a l'aeroport del Prat? Evidentment, no ho negarem i segurament concentra la principal quota de mercat, però tots sabem que fa ja més d'un any que abandona rutes des de Barcelona i que no opera cap vol intercontinental des d'aquí, tot i que ha anunciat un vol, d'aquí a

poc, als Estats Units. I per això hem dit, i avui hi insistim, que l'aeroport del Prat continuarà sent un aeroport subsidiari de l'aeroport de Barajas i que continuarà alimentant els vols intercontinentals des de Madrid.

Ja sabem, senyor president, i som realistes, que els vols intercontinentals no vénen sols, que no tindrem per decret un *hub*. Segurament el mercat condiona, però també el que condiona és que hi ha una desconfiança dels mateixos operadors de les companyies perquè l'aeroport del Prat no té el suport del cent per cent d'AENA. I aquesta és la qüestió que nosaltres avui volem plantejar. Si AENA continua tallant el bacallà, malament, perquè AENA té el cap no només a Barajas, sinó en els quaranta-set aeroports de la xarxa aeroportuària de l'Estat. La clau, per tant, senyor president està en el futur model de gestió que ha de permetre que la part catalana, no només tingui una posició determinant, sinó la majoria de control per prendre les principals decisions estratègiques, que, evidentment, no són ni el pàrquing ni les botigues, sinó la gestió financera, la gestió dels *slots*, les decisions més importants que afecten també les inversions. Només així podrem captar en el futur...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...nous mercats i disposar d'un aeroport modern i competitiu. I és per això, senyor president, que li demano quina opinió li mereix aquesta determinació.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, senyor Ridao, el Govern té un projecte clar per a l'aeroport del Prat, i estem treballant per aconseguir-ho. I tenim clar que aquest projecte contempla que cap decisió de l'aeroport es podrà prendre sense la participació i l'acord de la Generalitat. Aquesta és la realitat, i precisament per això el Govern comparteix la decisió que ahir va prendre, el Consell d'Administració

d'AENA, que el Govern coneixia. Més que coneixia: per primera vegada, tot i que no formalment, diguem, però, la Generalitat ha participat i conformat la decisió que AENA ha pres, i abans que la nova terminal sigui operativa ho podrem fer participant del futur consorci que gestioni l'aeroport.

Miri, quan el mes de març els representants de la Generalitat es van reunir amb AENA, vàrem aportar un conjunt de criteris necessaris, no?, perquè el Govern de la Generalitat pogués considerar acceptable una proposta per a l'aeroport de Barcelona, pel que fa a l'assignació d'espais.

Permeti'm que concreti, tal com el Govern ja va explicar ahir, per què ha estat determinant en aquesta decisió. La Generalitat volia que la decisió fos revocable i així ha estat. Per què? Perquè d'aquí a l'entrada en funcionament de la terminal passarà més d'un any i mig, i el panorama d'aliances i de societats canviarà, segur que canviarà. En segon lloc, perquè la Generalitat volia que la decisió es prengués amb el desenvolupament escrit d'un qüestionari complet sobre els plans d'expansió de les companyies i aliances, i així ha estat. Perquè la Generalitat volia la prioritització de les propostes que contemplessin vols intercontinentals de companyies i aliances, i així ha estat, perquè figuren aquestes companyies en la nova terminal. Perquè la Generalitat volia posar l'accent en aquelles propostes que portessin Barcelona com a centre d'operacions, increment d'avions amb base a Barcelona, creació d'hangars, amb el valor afegit que això suposa també per la creació de l'activitat econòmica, per l'activitat de manteniment i de serveis a les aeronaus. I això s'ha tingut en compte.

I la Generalitat volia que la nova terminal pogués ser compartida per més d'una aliança, a més a més per companyies independents basades a Barcelona o que fessin vols intercontinentals, sense tancar cap opció d'entrada, i així ha estat.

Podria continuar, però crec que no cal, no? Amb aquest plantejament el Govern vol apostar per la nova proposta i continuarà vigilant el seu desplegament. I també, com he dit, senyor diputat, no es preocupi que el Prat és i serà un gran aeroport i les decisions que l'afectin no es podran prendre sense la participació i la iniciativa de la Generalitat.

El que fa uns anys era una quimera, avui...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...més que mai està a prop que sigui una realitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta la formula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram.
317-00085/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, fa tot just una setmana en el debat de política general vostè va fer en aquesta cambra, a més d'un extens balanç de l'obra de govern dels darrers mesos, l'anunci de les polítiques que vol impulsar de cara al futur. En el seu discurs va quedar clar que les polítiques socials són una de les principals prioritats del Govern que presideix, i avui aquest Ple ha tingut la satisfacció d'aprovar una nova llei de serveis socials que n'és una prova evident. La seva aprovació per unanimitat ha estat, a més, la prova de la voluntat de treballar amb consens quan els temes tenen calat i àmplia transcendència social.

Dimecres passat, vostè va expressar-nos, també, el convenciment que avui a Catalunya un dels principals problemes per a la ciutadania és l'accés a l'habitatge i que, per tant, el Govern ha d'impulsar de forma rigorosa i eficaç polítiques que abordin aquesta dificultat. En un tema complex com aquest, degut a múltiples causes, les solucions han de ser complexes i han d'estar basades en el màxim acord possible,

per descomptat, si el que es vol és de debò esser eficaç. Per això, són especialment interessants els treballs que fa mesos estan portant a terme per poder aprovar la nova llei, per una banda, i signar el pacte per a l'habitatge, i vam tenir ahir l'anunci feliç que es podrà signar el dilluns de la setmana vinent.

Aconseguir un ampli acord transversal en un àmbit fonamental té interès per si mateix, asseure al voltant d'una mateixa taula i posar d'acord els agents socials i econòmics, el món municipal, el sector immobiliari i el Govern és un esforç singular i té valor en si mateix. Però, com deia avui una il·lustre diputada d'aquesta cambra, malgrat que sigui un valor en si mateix, hi ha més coses a tenir en compte. Si volem que aquest pacte serveixi per recuperar confiança, per recuperar credibilitat, com és desitjable, davant de la ciutadania, cal que ofereixi respostes concretes i compromisos d'actuació definits.

Per això voldríem, president, que ens poguéssiu explicar quins són els compromisos concrets, les actuacions, la traducció pràctica, en definitiva, del pacte. En què es traduirà la signatura del pacte per als joves que estan desitjant emancipar-se i no poden fer-ho perquè no poden accedir a un habitatge; per a la gent gran que viu en condicions de precarietat, i, en general, per a tots aquells ciutadans i ciutadanes per als que ara mateix l'accés a l'habitatge és un maldecap important.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè diu, ja estem a la recta final d'aquest gran acord de país per al tema de l'habitatge; serà un fet important. Estem convençuts que amb aquest acord posaré la primera pedra, una pedra important. De pedres ja se n'han posat abans, no?, però per resoldre un problema que ve de lluny, i tots coincidirem que volem resoldre, contribuir decididament a resoldre'l.

Crec que la millor forma de justificar la nostra satisfacció pels avenços que s'han produït en la configuració d'aquest gran acord, són les seves principals mesures, tal

com vostè demanava, no?, entre elles mobilitzar sòl per a 250.000 habitatges de protecció oficial en l'horitzó del pacte; construir o iniciar les obres de 160.000 habitatges protegits; mobilitzar i posar al mercat 62.000 habitatges del parc desocupat i incrementar els ajuts directes fins a 140.000 llars; rehabilitat i millorar 300.000 habitatges; la concessió d'ajuts, també, per a la instal·lació de 10.000 ascensors i itineraris practicables que donaran servei de l'ordre de 100.000 habitatges; garantir i allargar l'autonomia residencial de 35.000 llars encapçalades per persones grans; ajuts a 60.000 llars per evitar l'exclusió social per motius d'habitatge, i ajuts a 23.000 persones per eradicar el fenomen dels sense sostre.

Són recursos mobilitzats en un període que va molt més enllà, evidentment, d'una legislatura i de dues legislatures com vostè sap, precisament en l'horitzó del 2016, però l'objectiu és mobilitzar uns recursos de més de 8.000 milions d'euros. Crec, en definitiva, que amb aquest gran esforç, que em consta que estan fent tots els interlocutors, polítics, socials, econòmics del país, contribuirem decididament a tenir el full de ruta per donar solució a un dels principals neguits avui de la nostra societat, d'una manera molt especial de la gent que té pocs recursos i de la gent jove.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable senyor Artur Mas...

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics (tram. 317-00086/08)

..té la paraula per formular la següent pregunta en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, voldria insistir en aquest tema de les darreres hores, important per a Catalunya, que és l'adjudicació de la terminal Sud de l'aeroport del Prat. Avui hem conegut per les seves paraules que

el Govern de la Generalitat, que vostè presideix, està satisfet i està content amb aquesta decisió. A mi em sorprèn que vostès estiguin tan contents, no sé si ho està tot el Govern, perquè després d'escoltar el senyor Ridaó, que dona suport al Govern, doncs, tinc més que dubtes sobre si realment aquesta és una posició conjunta, però, en tot cas, és el que vostè ha expressat.

Vostès estan contents que més d'un terç de la futura terminal vagi a una companyia i a una aliança que el que fa és apostar perquè l'aeroport del Prat no sigui important? Vostès estan contents perquè es podrà revocar, diuen, una decisió? I la meua pregunta és: Qui la revocarà aquesta decisió? AENA –AENA.

Vostè sap que aquesta nova aliança Ibèria no té ni un sol vol transoceànic en aquest moment, i per això se la premia, per aquesta gran aposta a favor de l'aeroport del Prat? Jo no entenc que estiguin tan contents i tan satisfets, haurien d'estar una mica més crítics i una mica més bel·ligerants.

Miri, el problema no és el monopoli d'Ibèria, que ja no existeix. Avui per anar a Madrid s'hi pot anar amb moltes companyies. On està el monopoli d'Ibèria que ara tant es diu? El problema no és el monopoli d'Ibèria, que no existeix. El problema és el monopoli d'AENA, aquest és el problema: el monopoli d'AENA, d'un ens que està centralitzat a Madrid, que depèn del Govern espanyol i que decideix en tot i per tot, també per les futures revocacions i per les adjudicacions i per tot.

I per tant, la pregunta que jo li faig és: aquest Govern que vostè presideix, està a favor d'intentar desbloquejar aquest monopoli d'AENA, sí o no, senyor president?

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, nosaltres estem satisfets d'aquest primer pas, perquè per primera vegada si més no, no formalment, perquè no participem d'AENA, però el Govern de Catalunya ha estat no sols escoltat, sinó que se li ha tingut en compte els seus suggeriments per a l'assignació d'espais. I això no

havia passat durant els vint-i-tres anys anteriors, on, per cert, també AENA tenia el monopoli. És en aquesta legislatura que AENA deixarà de tenir el monopoli, senyor Mas.

Dit això, se li ha assignat espai a l'aliança, no a la companyia –a l'aliança, no a la companyia–, que té més del 35 per cent del trànsit aeri des de l'aeroport del Prat. Desgraciadament, a Japan Airlines no se li ha pogut assignar res, no s'ha presentat, eh? No fa vols, de moment. Ho dic perquè..., està bé, i hem de fer el possible perquè vinguin més companyies i perquè hi hagin més sol·licituds d'espais, però els espais es fan sobre la base de les propostes i dels projectes que han presentat les empreses, no sobre quimeres –no sobre quimeres.

I des d'aquest punt de vista, ha estat correcte. Dit això, és revisable. Perquè nosaltres ho hem demanat. Perquè té tot el sentit i perquè, evidentment, quan la terminal estigui operativa, el Govern de Catalunya participarà en aquesta decisió. No com ara, sinó formalment, perquè el monopoli no el tindrà AENA, li ho puc assegurar.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí; gràcies, senyor president. Miri, hi ha una aliança que es diu SkyTeam, que té vols transoceànics i que no ha sortit premiada. Això no és una quimera ni és un futurible, és una realitat. Ara, escolti'm, AENA la van crear vostès, senyor president, la va crear un govern socialista amb ministres socialistes catalans. Estan vostès disposats a desmuntar allò que vostès van crear –nosaltres hi ajudarem tot el que puguem–, sí o no?

Avui hem sentit una cosa: s'ha parlat de majoria de control. Per primer cop sento una expressió que diu «majoria de control» que coincideix amb les tesis que ha defensat Convergència i Unió. Si aquí hi pot haver una majoria d'aquest Parlament, estic segur que això servirà per desmuntar –per començar a desmuntar– aquest monopoli, i a

partir d'aquí per fer una aposta real i de veritat perquè l'aeroport del Prat sigui l'aeroport que tots plegats volem, un gran aeroport...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

...al servei de Catalunya.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, aquest és un pas. Important, però un primer pas. No és el que volem, no és l'objectiu final. Però és que d'aquest recorregut s'havia fet molt poc camí. Vostè en això estarà d'acord amb mi. I jo crec que hem de tenir una mica més d'autoestima, que quan donem passos endavant cal reconèixer-ho. No tot és dolent, senyor Mas, no tot és dolent.

Miri, l'empresa a la qual vostè fa referència, que forma part d'aquesta aliança, té l'oferta també de, aquests vols que són transoceànics, poder-los fer des de la nova terminal. També dintre de l'oferta figura això. Li puc dir jo que és així. Ho dic, i ho dic aquí. Anirà on ella vulgui anar. Té l'opció d'anar a la nova terminal, eh? Ni que sigui una petita..., una companyia que fa dos vols, eh? Tots els que facin vols intercontinentals tenen l'opció d'anar a la nova terminal. Perquè hi ha espai, afortunadament, perquè hi ha espai per fer-ho. Perquè s'està fent un gran aeroport...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Aquesta és la diferència amb altres temps en els quals –perdó, senyor president– teníem un aeroport insuficient, un aeroport...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...sense perspectiva d'estar participat pel Govern de Catalunya, com ara ho està.

(Remor de veus.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el procés per a assolir el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 310-00110/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i en aquest cas ja al Govern, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Huguet, cada vegada som més conscients que la recerca i la innovació són les bases, a inicis d'aquest mil·lenni, del desenvolupament social i econòmic i, en conseqüència, del benestar de les persones i el progrés del país. Estem parlant de recerca i innovació orientada al sector productiu per augmentar la competitivitat econòmica, però també de recerca i innovació per fer front als reptes humans, socials i mediambientals de tota índole que tenim al davant.

Sabem que en aquesta societat i economia del coneixement, Catalunya no es troba ben posicionada, malgrat els esforços que els darrers anys s'han fet des de les universitats, els centres de recerca i des de les empreses.

Ens cal, doncs, emprendre un canvi de paradigma important en matèria de política de recerca i innovació, que ens permeti abordar un salt endavant qualitatiu i quantitatiu en inversió, en matèria de R+D+I, i, sobretot, que generi una àmplia conscienciació

del conjunt de la societat sobre el fet que si això no es fa ara veurem compromesos el benestar i la cohesió social en el futur.

El repte és rellevant, honorable conseller, perquè, si no som capaços de ser competents i competitius en recerca i innovació, els bons nivells de benestar dels quals històricament els catalans hem gaudit, malgrat les conjuntures adverses, es veuran seriosament amenaçats, sens dubte, en els propers anys.

Catalunya, doncs, necessita afrontar aquest procés amb totes les seves potencialitats i amb un consens ampli entre les forces polítiques i els agents socials i econòmics, per tal d'adoptar una estratègia a llarg termini que permeti que els principals elements d'aquest canvi –recerca, innovació, ensenyament superior, empreses– puguin ser abordats en un escenari estable i compartit.

La importància i la urgència, i el fet que portem un retard significatiu fan necessària una resposta consistent que permeti fer un salt endavant no merament «incremental». Altres països ho han fet, altres països han assolit un consens clar sobre el paper clau de la recerca i innovació..., sobre el futur, per poder tenir-ne. Han posat els esforços, el consens social, el lideratge polític i econòmic al servei de la recerca i la innovació. Catalunya, per ambició i tradició, pot fer aquest salt endavant, segur. És necessari fer-ho, amb solidesa.

Per tant, senyor conseller, com pensa afrontar el Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Freixanet i Mayans

...el procés per assolir un pacte nacional per a la recerca i la innovació?

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, té raó vostè a assenyalar com la recerca i la innovació són elements bàsics per fer que una economia de tradició industrial evolucioni cap a una economia basada en el coneixement, una societat del coneixement. Per tant, ens estem jugant aquí el futur del país. Sense aquesta transformació econòmica no serà possible mantenir l'estat del benestar, no serà possible fins i tot fer el repte polític de major autogovern..., sense tenir una economia productiva i eficient.

Per aquesta raó, el Govern va marcar com una de les prioritats establir aquest pacte, que marqués unes línies estratègiques de país, pactades pel país i, per tant, que vagin més enllà d'un govern, que siguin una visió a quinze, vint anys vista. Per tant, sense color polític, sinó al servei del país... *(Remor de veus.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...i aquest pacte...

El president

...un segon, si us plau.

(Pausa.)

Moltes gràcies, pot continuar.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president, pel silenci. Aquest pacte, òbviament, doncs, l'estem posant en marxa a partir d'un procediment molt consensuat, a partir d'experts. Concretament, s'ha creat una comissió d'experts encapçalada pel doctor Lluís Arola i per en Ramon Ollé, un important representant català en empreses multinacionals, que han establert un grup d'unes setze persones procedents de l'empresa i del món universitari. Aquí s'iniciarà, a partir d'un document base, un procés ampli de consultes en el món de l'empresa i de les universitats, més de cent entrevistes personals, unes vint taules

sectorials i territorials. Per tant, un procés ampli de consulta. En segon lloc, sotmetrem el sistema de recerca i innovació de Catalunya a una anàlisi d'una agència internacional, la mateixa que va treballar per a l'OCDE. I a partir d'aquestes dues fonts, s'arribarà a unes conclusions que encara les farem validar per un comitè científic internacional liderat per dos catalans il·lustres que en aquests moments estan establint aquest comitè.

Un cop tinguem aquest document, és el moment en què, com hem avançat amb els partits polítics, del conjunt de partits polítics, tant del Govern com de l'oposició, posarem sobre la taula aquestes conclusions i aquestes recomanacions, i establim les bases del que ha de ser el pacte nacional. És a dir, per tant, un pacte social, obert a les entitats, obert a les patronals, als sindicats, a les universitats i als partits. I això, entenem que el calendari previst és tenir-ho enllestit a finals...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...del curs. Per tant, a l'entorn del juliol.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les concentracions i les manifestacions
il·legals del darrer mes (tram. 310-00109/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor José Domingo, del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, en primer lugar quiero mostrar la solidaridad de nuestro grupo parlamentario y del partido Ciudadans por el

atentado, por suerte frustrado, que sufrió la sede de Iniciativa per Catalunya en el distrito de Sant Andreu. Igualmente, sirvan estas palabras también para felicitar a la Policía de Cataluña por la eficaz actuación que ha llevado a la detención de dos presuntos delincuentes con motivo de las amenazas vertidas por dos militantes de las Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya al presidente de nuestro partido.

En este estadio de crispación que se viene viviendo en Cataluña en los últimos tiempos, el objeto de la pregunta es saber si se ha procedido a efectuar expedientes disciplinarios, expedientes sancionadores con motivo de las manifestaciones y concentraciones ilegales que se han llevado a cabo en los últimos tiempos. Por citarle algunas, señalo las concentraciones en Gerona, Molins de Rei, El Prat de Llobregat, en Barcelona, en Lérida, en Manresa, en Barcelona recientemente otra vez..., en las que se han efectuado manifestaciones y concentraciones en las que se ha procedido a la quema de retratos del jefe del estado y a emitir consignas amenazadoras para el resto de la clase política.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

L'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, gràcies per la solidaritat que expressa davant de l'intent d'atemptat a la seu d'Iniciativa. També agrair-li la felicitació, en nom dels Mossos d'Esquadra, jo crec..., de la ràpida i eficaç detenció de dues persones, que fins i tot hauria pogut ser, segons com, més ràpida.

Però dir-li que amb relació a la voluntat i als criteris que mouen els Mossos d'Esquadra en les concentracions i manifestacions, hi ha tres criteris que seguim: el criteri de legalitat, el criteri d'oportunitat i el criteri de proporcionalitat. En tots aquests actes, els mossos d'esquadra el que han assegurat és que els actes o les..., per exemple, a Girona, que l'acte institucional del rei se celebrés amb absoluta normalitat,

i donem resposta, com no pot ser d'una altra manera, a les instruccions que ens vénen del poder judicial.

El president

Senyor Domingo, pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Además de esos criterios, que son correctos, también tendría que ponerse uno que es el criterio de la eficacia. En este sentido, queremos señalar que cuando se producen actos de ilegalidad lo lógico es identificar a los autores y es misión de la policía proceder a ello. Estamos abordando el tema desde un punto de vista estrictamente administrativo, con independencia del orden penal.

Pero, en todo caso, sí que nos parece especialmente preocupante la falta de previsión que ha existido en estas concentraciones y manifestaciones suficientemente anunciadas. Le daré un dato. Es objeto ahora de polémica el hecho de que muchos fotógrafos estén en estos momentos obligados a entregar las fotografías que se han tomado en este tipo de concentraciones. Nos parece equivocado que, por falta de previsión, no sé si..., o por órdenes de esa consejería, no se hayan efectuado las suficientes tomas fotográficas para evitar hacer que los fotógrafos se vean obligados por las autoridades judiciales a entregar estas fotos cuando la propia policía no ha efectuado la identificación oportuna.

Por eso, entendemos oportuno que se abran los correspondientes expedientes...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...sancionadores y se identifique a los autores de estos posibles delitos.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. En primer lloc, senyor Domingo, vull agrair-li el to de la seva intervenció, perquè, com deia el president de la Generalitat avui, és important no crear una imatge a la resta de l'Estat que no es correspon amb la nostra realitat, eh? La realitat de normalitat de Catalunya és pràcticament total, i no podem transmetre una imatge de Catalunya de conflicte permanent.

I des d'aquest punt de vista li vull llegir com estan regulades a la Constitució les manifestacions i les reunions. L'article 21 diu el següent: «Se reconoce el derecho de reunión pacífica y sin armas. El ejercicio de este derecho no necesitará autorización previa. Y en los casos de reuniones en lugares de tránsito público y manifestaciones, se dará comunicación previa a la autoridad, que solo podrá prohibirlas cuando existan razones fundadas de alteración del orden público con peligro para personas o bienes.» I en base a això han actuat els Mossos d'Esquadra. Hi insisteixo: assegurant que no s'han produït desperfectes, respectant el dret de manifestació i de reunió i intervenint i identificant fins i tot persones que..., en el cas que haguessin produït delictes o hi haguessin presumptes delictes.

Insisteixo que els Mossos d'Esquadra tenen un objectiu de preservació dels drets i les llibertats, però insisteixo de no convertir qualsevol tipus de concentració o de manifestació en un problema més gran del que pot arribar a ser.

I sembla..., no vostè, vostè no, però que hi ha determinats sectors que voldrien que, en definitiva, l'actuació dels Mossos d'Esquadra convertís aquestes concentracions i manifestacions en un problema importantíssim per a Catalunya, i no ho és.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre l'execució de les infraestructures amb participació de l'Estat (tram. 310-00114/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Conseller, decepció, gran decepció, entre els veïns de la Vall d'Aran per la retallada del tercer carril del nou túnel de Vielha; decepció de la gent, dels ajuntaments aranesos, dels ribagorçans. El gremi d'hostaleria parla de vergonya; el president de la Diputació de Lleida ens diu que fem una infraestructura del segle XX, la Cambra de Comerç de Lleida... L'any 2000 es planteja el projecte, l'any 2001 s'aprova, l'any 2002 s'adjudica... Es parla sempre davant dels ajuntaments, de vostè mateix com a conseller de Política Territorial, de la ministra de Foment... Tres carrils, un d'ells reversible. Els aranesos veuen la llum. Avui, acceptat pel Ministeri de Foment, uns cinc-cents camions travessen diàriament la Vall d'Aran, carregats de gra, de materials perillosos. Quan s'inauguri el nou túnel amb la no-limitació del gàlib s'incrementarà el nombre de camions a més de set-cents. Del Pont de Montanyana fins a Vielha – setanta-cinc quilòmetres –, cap carril d'avançament. La via que relaciona – una via internacional de gran importància – la Vall d'Aran amb Lleida, amb Catalunya, serà més lenta, molt més lenta, tres mesos després d'inaugurar-se el túnel, que avui mateix.

Fa vint dies que el Ministeri de Foment informa que una directiva europea del 2004 sobre seguretat en els túnels obliga a eliminar un carril al nou túnel de Vielha. Considera vostè que la gestió d'aquesta nefasta informació per part del Ministeri de Foment cap al Govern de la Generalitat i cap als veïns i institucions de l'Aran ha estat diligent?, encertada en el temps?, respectuosa amb els veïns i institucions de l'Aran? Per cert, conseller, ens podria informar de la data en què el ministeri l'informà a vostè mateix d'aquesta situació?

El president

L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, el Govern de la Generalitat de Catalunya està preocupat per aquesta situació, està preocupat pel clima de decepció que s'ha creat a la Vall d'Aran, i farà el que sigui per aconseguir, conjuntament amb el Consell General d'Aran i els ajuntaments de la Vall d'Aran, que el sistema de túnels que hi ha a l'entorn del túnel de Vielha, el túnel vell i el túnel nou, signifiqui la possibilitat de la màxima seguretat i les màximes i millors prestacions, d'acord amb la normativa que li és d'aplicació.

I el Govern ha estat sempre puntualment informat de quina era la situació i en quins termes el Ministeri de Foment ha hagut d'adaptar finalment el seu propi túnel, no tant a la directiva europea, sinó a la transposició que el mateix Ministeri de Foment havia fet d'aquesta directiva europea en la seva normativa interna que li és d'aplicació.

I, tot i que, evidentment, el Govern de Catalunya lamenta que es redueixin les prestacions del nou túnel de Vielha, el que no farà serà interferir en una norma interna del Ministeri de Foment, en què el que preval és el criteri de la seguretat, per damunt de la mateixa directiva europea.

El president

Senyor López, pot repreguntar.

El Sr. López i Pla

Conseller, *Diari Segre*: «Els enginyers del túnel de Vielha, del Ministeri de Foment, van conèixer les novetats del traçat fa només un mes.» Vostè els devia conèixer abans, la ministra els devia conèixer abans. Conseller, el Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Lleida manifesta que la normativa europea és interpretable, atès el pendent de la via, i que clarament aquesta interpretació prioritza altres aspectes per damunt de la fluïdesa del trànsit.

Conseller, tenim els catalans emprenyats. Que algú ens lliuri de tindre els aranesos també emprenyats.

(Rialles.)

El president

Honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, miri, li explicaré molt sintèticament quina és la situació.

L'any 2004, la Unió Europea, la Comissió Europea dicta una directiva segons la qual pel que fa a seguretat en les carreteres transeuropees el que cal, pel que fa als túnels, és simplement –obro cometes– «atorgar especial atenció a la seguretat».

L'any 2006, el Ministeri de Foment adapta, fa la transposició d'aquesta directiva europea i copia aquesta mateixa frase. Hi afegeix: «Caldrà, però, aplicar la instrucció de carreteres i la norma 31-IC, en el seu apartat 741, pel que fa a túnels, que, d'acord amb criteris de seguretat, obliga als túnels a fer una secció transversal d'un voral d'un metre a cada costat, dues calçades de tres metres i mig i una calçada intermèdia d'un metre, pintada zebra, perquè garanteixi la seguretat.»

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

És el mateix Ministeri de Foment qui estableix sobre si mateix, l'any 2006...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...aquesta directiva europea.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Govern sobre el cost econòmic del traspàs de l'Hospital
Clínic i Provincial de Barcelona a la Generalitat (tram. 310-00115/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Molt bona tarda. El setembre de 2004 s'iniciaven converses, treballs per tal de procedir al traspàs de l'Hospital Clínic. El traspàs de funcions i serveis es farà efectiu a partir de l'1 de gener de 2008. Creiem que abans d'aquesta data ens haurien d'explicar, hauríem entre tots de clarificar el contingut dels acords derivats d'aquests quasi quatre anys de negociacions al si de la Comissió Mixta de Transferències.

És per això que preguntem: quin és el contingut econòmic de l'acord?, com s'ha comptabilitzat?, com s'ha calculat? Quines inversions noves es destinaran a modernitzar l'hospital?, com s'han comptabilitzat?, com s'han calculat? S'ha tingut en compte la simbiosi amb la Facultat de Medicina? Com s'assumiran el deute i el sanejament financer de l'hospital?, s'han comptabilitzat?, s'han calculat? Què passarà amb el concert i amb l'estructura del centre, i amb les condicions professionals i laborals del personal? Com s'assumirà el deute de la Seguretat Social?, l'han comptat?, ho tenen previst? Quina és la valoració del cost efectiu anual de funcionament de l'hospital?, s'ha calculat?, ho té previst?

Espero les seves concretes respostes, consellera.

Gràcies.

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Per descomptat, nosaltres hem tancat un acord que en vint-i-tres anys no es va tancar (*remor de veus*), perquè de fet la història del Clínic és

de cent anys. I, per tant, vostès en tenen tota la informació perquè formen part –ara seriosament– de la Comissió de Transferències, eh? Però, de totes maneres, ha estat un gran acord; difícil, no li ho nego, i per això hem tardat, des de la ponència que es va crear el 17 de març del 2005, fins fa pocs mesos, a tancar un gran acord que permetrà amb tota seguretat començar l'1 de gener del 2008 sense cap dèficit en el compte corrent de l'Hospital Clínic.

Per tant, hi ha hagut una negociació molt clara des del punt de vista que el Govern de l'Estat, a través del fons de suficiència, aportarà 75 milions d'euros anualment, més 110 milions d'euros, que serviran per, evidentment, fer les inversions necessàries, més el que aportarà el Govern de Catalunya.

Nosaltres hem fet els deures perfectament aquests últims anys, per descomptat, incrementant els concerts entre un 7 i un 9 per cent, molt per damunt de l'activitat concertada de la resta d'hospitals. Per tant, ha estat un gran acord.

Vostès en la Comissió de Transferències amb tres membres, proposats per Convergència, varen tenir tota la informació, i no tinc cap constància que vostès s'hi oposessin.

Per tant, nosaltres n'hem informat en tot moment el Patronal, el Comitè d'empresa, per descomptat la direcció de l'hospital.

I a més hem fet quelcom, que és el que havíem de fer, que és proposar un consorci, una fórmula consorcial on el Govern de la Generalitat tingui clarament la majoria, però també amb participació minoritària del Govern de l'Estat, atès que l'hospital és un centre de referència estatal, nacional i, per descomptat, europeu i internacional, i també sempre al costat de la Universitat de Barcelona.

El president

Senyor Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, consellera. Li he de dir que abans d'aquesta sessió jo no sabia si em contestaria vostè o em contestaria el conseller Saura, que és qui va fer les

negociacions; veig que el problema l'entoma vostè avui. Deixi'm dir-li una cosa, i tingui la seguretat que és un problema i no una solució: a partir de l'1 de gener qui haurà d'entomar el problema serà el conseller d'Economia, i vostè i jo ja ho sabem, i ho sabem perquè és cert que estem ben informats.

Quan jo li pregunto com han comptabilitzat el deute és perquè hi han dubtes de com s'ha comptabilitzat el deute, i vostè ho sap. No han comptabilitzat el deute de la Seguretat Social, no sabem com el pagaran. Sí que sabem qui el pagarà: el pagaran els ciutadans de Catalunya.

És cert; vostè em parla de vint-i-tres anys. Deixi'm dir-li una cosa: vostès són un govern dèbil que necessiten venir aquí i presentar traspassos, certament, d'alguna manera emblemàtics perquè els donin un cert discurs per a poder mesurar això que em diu. Però això té una resposta que vostè també sap: un govern fort com era el de Convergència i Unió mai acceptaria traspassos en segons quines i determinades condicions, mai acceptaríem traspassos si no estigués molt ben clarificat qui entomaria el deute i com solucionarem els problemes. *(Remor de veus.)*

Vostè avui, consellera, ens pot donar un discurs, però ens deixarà el dia 1 de gener un problema; un problema que, evidentment, l'ajudarem a solucionar i que hauran d'entomar els professionals, el personal i els ciutadans de Catalunya. No és un bon traspàs, consellera. Vostè pot tenir un discurs, però a partir del dia 1 l'Hospital Clínic, Catalunya i els usuaris de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...tindrem un problema.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

És tot el Govern, per descomptat, i jo ho assumeixo amb molta alegria, per cert. L'Hospital Clínic, li ho asseguro, és un dels millors hospitals del món, i vostè ho sap perfectament. Aquesta ha estat una feina de tot el Govern, del conseller de Relacions Institucionals, del conseller d'Economia. Per tant, a partir de l'1 de gener ja els comptes són públics, estarem sense deute. I això és així, i vostès ho saben perfectament.

Busqui, senyor Sancho, a les hemeroteques, busqui la carta del vint... –fixi's, la tinc aquí davant–, del 29 d'octubre del 2003, com implorava, a última hora de l'últim Govern de Convergència, una reunió que es va desconvocar per firmar un acord, que aquest sí que no solucionava els problemes de l'Hospital Clínic.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre les mesures previstes per a fomentar la participació ciutadana (tram. 310-00112/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, en els darrers temps, el debat sobre la manca de participació, la creixent desafecció política i la percepció d'una manca de democràcia al si dels partits polítics s'ha convertit en un lloc comú assumit per gran part de la ciutadania. Aquesta percepció s'ha vist reforçada pel persistent baix índex de participació electoral, i l'enquesta sobre participació política a Catalunya realitzada pel seu departament ha volgut posar llum a les causes d'aquesta desmobilització. En aquesta enquesta, la gran majoria de la ciutadania atribueix l'abstencionisme al descontentament amb els polítics o amb la política en general.

En aquest context, molts s'han atrevit a emetre opinions, treure conclusions i donar solucions parcials a un problema complex i que creiem que s'ha d'abordar des d'una perspectiva global i integral. Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida creiem en la democràcia participativa com a forma de generar ciutadania i pensem que per legitimar i reforçar la democràcia no ho podem fer parcialment, sinó que ho hem de fer conjuntament partits polítics, mitjans de comunicació, teixit associatiu i les institucions a tots els nivells. I és precisament en aquest sentit que des del nostre grup fa molts anys que defensem també la necessitat d'endegar polítiques de participació ciutadana i incorporar-les a la quotidianitat de les diferents administracions, com a primer pas per generar una cultura cívica.

Som conscients que fa temps que s'hi està treballant. Ja des de l'anterior legislatura s'està duent a terme per primera vegada a Catalunya una política pública de participació ciutadana. Ens felicitem que sigui així, i creiem que cal seguir avançant en aquest sentit, perquè la participació permet incorporar noves veus, equilibrar interessos i, d'aquesta manera, facilitar l'aparició de polítiques amb nous continguts.

Pel convenciment del nostre grup parlamentari que cal seguir impulsant aquesta cultura de la participació volem preguntar-li pel capteniment del Govern sobre aquesta qüestió i sobre les noves mesures que impulsaran des de la Direcció General de Participació Ciutadana per tal de reforçar la democràcia i combatre la desafecció política.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller senyor Joan Saura, d'Interior...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies. Senyora diputada, estem elaborant el Pla de foment de la participació del 2007 al 2009 tenint en compte l'experiència i les pràctiques que s'han fet ja de polítiques de participació del 2004 al 2006. Vull recordar que és el primer govern de l'Estat, i també de les comunitats autònomes, que té un organisme específic de

foment de la participació i que ha fet polítiques públiques de participació. Des d'aquest punt de vista, jo crec que el balanç del que s'ha fet es pot sintetitzar en tres grans idees.

Una seria la participació com a element conformador de l'acció de govern i d'iniciatives legislatives. Aquest matí hem aprovat una llei importantíssima, que és la Llei de serveis socials, que la consellera sap perfectament –i ho ha dit públicament, no?– que aquesta llei ha estat una llei consensuada i enriquida a partir d'un procés de participació important. El mateix hem fet amb la Llei de la infància, de la joventut, amb els consells de salut, amb el Congrés del Món Rural o amb el tema de les presons i el territori. Per tant, hi ha una línia transversal d'actuació que és fer que moltes de les iniciatives o de les accions del Govern siguin accions participatives.

La segona és el que hem fet de foment de la participació a les entitats locals, als ajuntaments. Se sap poc, no?, que en aquests tres anys hi han hagut sis-centes experiències de projectes participatius a ajuntaments, dos-cents projectes/any, amb un ajut des del punt de vista econòmic de la Generalitat de 5 milions d'euros, però hi ha hagut sis-cents municipis a Catalunya que en aquests tres anys han fet propostes i projectes de participació per decidir la ubicació d'un parc o per decidir la ubicació de les zones d'habitatge protegit.

I en tercer lloc val la pena dir que estem absolutament decidits a seguir impulsant polítiques d'innovació democràtica, com ho va ser la formulació de la modificació de la Llei d'iniciativa legislativa popular.

Des d'aquest punt de vista, i per acabar, sí que li vull dir que en el pla que presentarem hi ha set línies de treball o set punts: una és el treball contra la desafecció política –hi ha un grup presidit pel Josep Maria Vallès que en els propers mesos ens farà una proposta–; les millores en el sistema polític i administratiu; els processos de participació en les polítiques del mateix Govern; la modernització dels espais de participació del Govern; la promoció de polítiques locals de participació; la participació en les polítiques amb impacte territorial –aquest és un tema absolutament

importantíssim—, i el foment de la participació d'aquells sectors socials que participen menys, en aquest cas, les dones, els joves i els immigrants.

En tot cas, la política de participació és una innovació d'aquest Govern i la continuarem fomentant amb molta força.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre la situació del preu dels cereals i sobre les mesures adoptades per a fer-hi front (tram. 310-00113/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella i Curto.

El Sr. Paladella i Curto

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor conseller, és evident que vivim en un món globalitzat, en una economia mundialitzada. L'agricultura en este context està canviant molt i molt de pressa. Un exemple clar és el dels cereals; ho deia vostè l'altre dia aquí en seu parlamentària. Per primer cop en vint-i-cinc anys els preus dels cereals estan pujant, que parlar dels cereals deixa de ser sinònim d'excedents. De fet, les previsions parlen que les existències de cereals cauran al nivell més baix dels últims vint-i-vuit anys al final de la temporada 2007-2008, amb un total de 111 milions de tones.

Les causes són diverses i variades, no n'hi ha solament una: l'increment de la demanda a nivell mundial, especialment dels països emergents; les males collites del 2004 al 2006; el fet que grans països productors —Rússia, Ucraïna i Argentina— han optat per fer reserva de producció; la destinació de cereals a l'elaboració de biocombustibles és en petita escala també un altre factor.

Una puja de preus, que en principi és una bona notícia per al sector dels cereals, un sector necessitat, però que ha provocat en certa mesura moviments especulatius que

amenacen l'estabilitat d'altres sectors també importantíssims per a l'economia catalana, com són els lligats a la ramaderia, amb la pujada dels preus dels pinsos, fet aquest que podria portar una puja de preus en molts productes bàsics, cosa que no seria desitjable per als consumidors finals, i repercutiria també a mitjà termini, també faria mal al mateix sector.

És per això, senyor conseller, que des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi li preguntem quin és el capteniment del Govern sobre la situació del preu dels cereals i sobre les mesures adoptades per fer-hi front.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Moltes gràcies, senyor diputat, per l'oportunitat de la pregunta en el temps. Jo li diria..., vostè ha explicat molt bé i ha emmarcat quin és el problema dels cereals: el que *a priori* és una bona notícia per al sector primari, per a l'agricultura, a causa de comportaments del mercat i d'operadors del mercat, posa en situació difícil altres sectors del sector primari, com és el cas de la ramaderia i bàsicament la producció de carn; una notícia que per un costat és bona, com dèiem, i per l'altre ens preocupa per la repercussió de costos en productes tan bàsics com el pa, la carn, els ous, la llet, les pastes, la pasta..., en definitiva, tot un seguit de qüestions que ens afecten molt directament en el dia a dia.

Miri, el Govern i el Departament d'Agricultura han fet diverses coses: en primer lloc, un intercanvi d'opinions amb tots i cada un dels representants tant de les organitzacions professionals com sectorials; devem portar més de vint-i-cinc reunions durant el mes d'agost i setembre intercanviant..., és a dir, quines mesures calen, què cal fer, què no cal fer.

Hem impulsat mesures que depenen d'administracions superiors. Hem traslladat al Ministeri la necessitat, per un costat, d'aixecar el 10 per cent de reserva en els camps que produeixen cereals; plantejar la reducció o l'anul·lació dels aranzels sobre les

importacions de cereals, almenys durant un període transitori; suprimir les restitucions de l'exportació, qüestions que ha abordat ja la Unió Europea, i d'altres qüestions que hem plantejat, una mica més complexes, com és la reintroducció, amb totes les garanties sanitàries, en el cas dels monogàstrics, de les farines d'origen animal i d'altres subproductes per minorar el cost.

A part d'això, hi ha unes qüestions que depenen directament de nosaltres, com són qüestions com la promoció de determinades carns: el conill, el corder, el porc... Estan en una situació difícil i algunes d'elles estan passant per una crisi, on no només és el cereal, sinó que hi ha una baixada de consum.

Per tant, el que hem proposat són mesures concretes per a cada un d'aquests sectors, i hem constituït una taula de seguiment, tant amb el sector productor com amb altres sectors que operen en la cadena –els escorxadors, la gran distribució–, amb la idea de fer un seguiment molt acurat que el que sigui just es pugui acabar incrementant i que no, en nom del cereal, val tot. Li posaré un exemple: en un principi van sortir diversos gremis dient que apujarien els seus productes un 40 o un 50 per cent. Nosaltres hem posat damunt de la taula un estudi de costos, on, com a mínim, tenim l'autoritat moral del que ens cal, del que cal i el que no cal fer.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Senyor diputat, vol repreguntar? (*Pausa.*)

Pregunta al Govern sobre el consum de drogues i alcohol, especialment entre la gent jove (tram. 310-00108/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Bé, la veritat és que no sé quin és el destinatari d'aquest pregunta, perquè en el tema de drogues i joventut estan implicats molts departaments: Justícia, Economia, Salut, Educació, Interior...

En tot cas, evidentment, és una pregunta que, respecte de la valoració de l'enquesta que va ser donada a conèixer pel ministre de Sanitat ara fa pocs dies sobre el consum de drogues entre el jovent per a l'any 2006, imagino que serà la consellera Geli la que ens donarà resposta sobre el capteniment del Govern en aquesta matèria i sobre la valoració que fa d'aquestes dades.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Contesto, per descomptat, en nom del Govern, perquè les polítiques de droga són motiu, per descomptat, de polítiques transversals amb tot i cadascun dels departaments del Govern de Catalunya.

Amb relació a l'enquesta presentada fa pocs dies pel Ministeri de Sanitat i a les nostres pròpies enquestes, que tenim cada dos anys, de prevalença del consum de drogues entre els joves de catorze i divuit anys, tenim amb molta claredat evidència que l'alcohol continua sent..., l'alcohol, el tabac i el cànnabis són les substàncies més consumides, amb un certa tendència de baixada del tabac i del cànnabis els últims anys, però un increment de consum de cap de setmana lligat al lleure d'alcohol entre els joves. De totes maneres, això vol dir tendències, com sap molt bé vostè, i no podem abaixar la guàrdia.

El consum de cocaïna, tot i que sembla que s'ha estabilitzat, continua tenint una prevalença de consum els últims trenta dies en aquesta franja d'edat del 2,6 per cent. Per tant..., i així com també li puc passar, per descomptat, tota la resta de consums que tenen menor prevalença.

Nosaltres li he de dir que tenim una política transversal, que després a la segona part de la meva contesta li concretaré en alguns aspectes.

Gràcies.

(Pausa.)

El president

Senyora Nebrera, té la paraula...

La Sra. Nebrera González

Perdó –perdó– per no conèixer o no recordar encara gaire bé els costums parlamentaris...

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, les dades parlen, per tant, d'una espècie de contenció en el consum de droga que es contradiu amb diverses dades que ens han ofert algunes de les institucions darrerament en aquest país.

La recentment nomenada comissionada de l'alcalde de Barcelona sobre el tema ha dit que les dades són molt preocupants. El senyor Celestino Corbacho, president de la Diputació de Barcelona, diu que «se imponen medidas», perquè aquestes dades continuen sent allò que, per les mares, entre les quals em trobo, les mares catalanes, és segurament el principal tema de preocupació, segurament molt per sobre de qualsevol altre, com l'habitatge dels joves i altres.

A mi m'agradaria fer relleu especial d'una dada molt important. En el programa d'orientació de joves que té la mateixa conselleria, i en el qual segurament han participat de manera transversal altres conselleries, es diu el següent: «Qui pot orientar-te sobre el tema?», sobre el tema de les drogues, què passaria si tens un problema... De les persones i institucions que es recullen allà es diu: el personal mèdic de confiança, el personal farmacèutic o qualsevol persona del col·lectiu sanitari; el professorat; un tal òrgan tècnic de drogodependències del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i a l'últim extrem surten les famílies.

Bé, si no hi ha..., i això és el que fonamentalment pregunto: quin és el capteniment del Govern respecte de la col·laboració eficient que ha d'existir entre les institucions d'aquest Govern i les famílies per tal que la primera institució en la qual s'ha d'educar els joves en el consum o no-consum de drogues estigui garantit? Entre d'altres coses, perquè, com vostè ha recordat, molts consums de coses que no són drogues o que no són considerades drogues, com l'alcohol, acaben tenint un comportament compulsiu i addictiu en l'última fornada, entre el jovent a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Els pares, les mares..., i els pares, també, senyora diputada. Aquest és un problema de tots i de totes. I, per descomptat, nosaltres tenim, i li ho passaré..., perquè, si alguna cosa té Catalunya, i no des del punt de vista polític, sinó tècnic, és avaluació de les seves polítiques d'addiccions. Sense cap frivolitat, li ho dic, eh? I fa molts anys –molts anys, molts anys.

I vol dir que és un tema molt complex, i no parlo del Departament de Salut, perquè, per descomptat... I aquí es necessita treball amb tots els actors, també amb les famílies. Amb les famílies tenim concretament, i vostè ho sap, i li ho puc passar si no ho té, projectes a través de totes les escoles. I, precisament, un dels programes que ha iniciat l'anterior Govern i continuat i finalitzat aquest és un programa que es diu «Salut i escola», que passa pels consells escolars, que hi ha personal sanitari que va amb joves d'ESO, de tercer i quart d'ESO, precisament, a parlar, fonamentalment, i a fer detecció precoç de les addiccions dels joves.

Però hi han molts altres projectes adreçats també a les famílies, senyora diputada, perquè el tema és com nosaltres fem que aquests joves..., com tots, com nosaltres quan érem joves, teníem sensació d'invulnerabilitat, no pensem que vagi amb nosaltres.

Precisament, necessitem les famílies, perquè avui el problema que tenim en el món de les addiccions dels joves és que són fora de l'àmbit de la casa: no beuen a casa, sinó que beuen en sortir, lligat al lleure.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

Per tant, tenim molts programes que els estem acabant de concretar en el que serà una estratègia d'accions i d'avaluació de drogodependències a Catalunya.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Gràcies.

Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista (debat de totalitat) (tram. 200-00022/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, i que és el Projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'exposar els aspectes més destacables del Projecte de llei sobre els drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, voldria destacar la novetat en el procés d'elaboració d'aquesta llei que ha suposat la incorporació de la veu de les dones en aquesta norma a través d'un procés participatiu i també que s'han presentat i s'han incorporat totes aquelles aportacions de grups de dones d'arreu de Catalunya.

També vull fer un reconeixement del paper històric i pioner del moviment feminista, que ha fet possible, que ha fet visible la problemàtica de la violència masclista al nostre país.

Així, doncs, aquest projecte de llei, que és el primer que s'elabora a Catalunya per regular els drets de les dones i les actuacions contra la violència masclista, recull totes aquestes experiències de què parlava i es converteix en un instrument actiu per donar suport a la lluita social contra la violència masclista, erigint-se no com un punt final, sinó com un punt de partida.

Si em permeten, passo ara a exposar els sis punts principals del projecte de llei que presentem. En primer lloc, voldria destacar la conceptualització de la violència masclista, a partir de la definició de les formes d'exercir-la i els àmbits en què aquesta es pot produir. Es tracta d'una conceptualització extensa, sistemàtica i clarificadora del fenomen que supera d'altres denominacions esbiaixades i parcials, com la violència domèstica o bé la violència de gènere.

Com es manifesta a l'exposició de motius, el masclisme –el masclisme– és el concepte que de forma més general defineix les conductes de domini, de control, d'abús de poder dels homes sobre les dones. La violència contra les dones és l'expressió més greu i devastadora d'aquesta cultura, que no només destrueix vides, sinó que impedeix el desenvolupament dels drets i la igualtat d'oportunitats i les llibertats de les dones.

Així, doncs, s'entén per «violència masclista» la violència que s'exerceix contra les dones com a manifestació de la discriminació i de la situació de desigualtat en el marc d'un sistema de relacions de poder dels homes sobre les dones, i que, produïda per mitjans físics, econòmics o psicològics, incloses les amenaces, les intimidacions, les coaccions, té com a resultat un dany o un patiment, ja sigui físic, sexual o psicològic, tant si es produeix aquesta violència en l'àmbit públic com en l'àmbit privat.

El projecte fa un abordatge de totes les formes d'exercir la violència masclista, física, psicològica, sexual, abusos a dones i a menors, però també l'econòmica. També situa

els àmbits en què la violència masclista es pot produir. En aquest sentit, el projecte de Llei enfoca el fenomen de la violència masclista reconeixent de forma explícita i contundent que es tracta d'un problema vinculat al reconeixement social i jurídic de les dones, tot considerant el caràcter estructural i la naturalesa multidimensional d'aquesta violència.

En segon lloc, en consonància amb aquesta conceptualització del fenomen, el projecte estableix els principis orientadors que han de guiar les intervencions dels poders públics per a l'eradicació de la violència masclista. Amb això es pretén garantir un tractament adequat i efectiu del dret de les dones a no ser discriminades i a viure amb autonomia i llibertat, trencant amb la visió estrictament assistencialista que durant molt de temps ha predominat.

En tercer lloc, un altre dels aspectes que presenta aquest projecte de Llei és que és un projecte de Llei innovador. És, en el contingut del títol segon, on es fa un reconeixement de la importància dels aspectes preventius i les mesures de sensibilització, prevenció i detecció precoç com a principis fonamentals per a l'eradicació de la violència masclista. Així, doncs, en el text s'estableixen la recerca com a eina bàsica d'actuació, les actuacions per a optimitzar el conjunt de mesures i recursos, l'obligació dels poders públics de desenvolupar les accions necessàries per a la detecció i la identificació de les situacions de risc, així com la intervenció mitjançant els protocols específics d'actuació.

En aquest punt voldria afegir la importància que té la coordinació de totes les administracions i serveis implicats, així com la participació dels agents socials, entre els quals destaquem les entitats que treballen en aquest àmbit en l'elaboració dels protocols. Aquests han de conjugar l'eficàcia i la legalitat dels procediments establerts i el respecte al procés de recuperació individual de la dona en situació de violència, evitant la seva victimització secundària. Entre altres, també cal destacar l'establiment dels principis de coeducació en l'àmbit educatiu, la formació i la capacitat professional i la creació de noves mesures preventives en els àmbits dels mitjans de comunicació.

Pel que fa al quart punt, la llei, en el títol tercer del projecte, esdevé el nucli central dels drets de les dones en situació de violència masclista, i tracta l'àmbit de la prevenció, l'atenció, l'assistència, ho repeteixo, la protecció, la recuperació i la reparació integral. El projecte de llei vol superar aquest abordatge penalista del fenomen i situar el centre de la intervenció pública en l'àmbit social. Per això s'amplia el ventall de mitjans d'identificació de les situacions de violència masclista per accedir als drets que recull aquest projecte i que va més enllà de l'abordatge estrictament penal. Per això des del Govern de la Generalitat s'ha cregut necessari invertir en mesures socials que contribueixin eficaçment a la superació de les situacions de violència, acompanyant d'altres mesures ja establertes, entre elles les de caràcter judicial.

A partir de les identificacions de les situacions de violència masclista, les dones poden accedir als següents drets: Primer, dret a la protecció efectiva, vinculat evidentment, a aquest efecte, als cossos de la policia autonòmica i local, que l'han de vigilar i controlar el compliment exacte de les mesures acordades pels òrgans judicials. Segon, dret a l'atenció i a l'assistència sanitària especialitzada a través de la xarxa d'utilització pública. Tercer, dret a l'atenció i reparació. Voldria destacar el fet de facilitar l'accés a l'habitatge, garantir la formació ocupacional, donar atenció i assistència jurídica o bé la personació des de la Generalitat en els processos penals. Pel que fa al quart dret, és el dret a percebre prestacions econòmiques.

En aquest àmbit, vull destacar o voldria destacar que només es tindran en compte els ingressos i les rendes individuals de cada dona i no els de la unitat familiar de cara a rebre les prestacions, com la renda mínima d'inserció, l'assistència jurídica gratuïta o els ajuts escolars. A més el Govern podrà concedir prestacions econòmiques extraordinàries a les dones que han patit violència masclista amb un pagament únic i amb les condicions que s'estableixin per reglament. També tindran dret a la percepció d'aquestes prestacions econòmiques els fills i les filles de víctimes mortals, víctimes de la violència masclista. Per altra banda, la Generalitat podrà personar-se en els procediments penals per violència masclista en els casos de mort o lesions greus de la dona.

El projecte de Llei també estableix que el Govern ha de constituir un fons de garantia per cobrir l'impagament de les pensions alimentàries i l'impagament de les pensions compensatòries. Aquest fons s'activarà quan hi hagi la constatació judicial d'incompliment del deure de satisfer les pensions i comporti una situació de precarietat econòmica d'acord amb els límits i condicions que es fixaran o que es fixin per reglament. L'objecte d'aquest fons en qualitat de bestreta és minimitzar la vulnerabilitat amb els consegüents riscos de situacions d'exclusió social quan s'ha produït aquest incompliment de la resolució judicial i per tant l'impagament de les pensions establertes. Aquest fons operarà en caràcter de bestreta i es rescabalarà de la persona deutora. Durant l'any 2008 es realitzarà el desplegament reglamentari d'aquest fons per entrar en vigor el 2009. Hi ha aproximadament en aquest moment unes dotze mil resolucions judicials anuals que no acaben executant-se en la seva totalitat. Aquestes suposen un 30 per cent del total de les resolucions.

El cinquè aspecte a destacar de la Llei és la creació de la xarxa d'atenció i recuperació integral de les dones en situació de violència masclista. Com el conjunt coordinat de recursos i serveis públics de caràcter gratuït per a l'atenció, l'assistència, la protecció, la recuperació, la reparació de les dones que han patit o pateixen violència masclista en l'àmbit territorial de Catalunya. El projecte de Llei estableix que correspon a l'Administració de la Generalitat la creació, la titularitat, la competència, la programació, la prestació i la gestió de tots aquests serveis en col·laboració amb els ens locals, excepte, evidentment, els serveis d'informació i d'atenció a les dones, que aquests són competència municipal. Així, doncs, s'integraran en aquesta xarxa de serveis els serveis d'atenció telefònica especialitzada, el d'informació i atenció a les dones, el d'atenció i acolliment d'urgències, el d'acolliment i recuperació, el d'acolliment substitutori de la llar, la intervenció especialitzada, els serveis tècnics de punt de trobada i els serveis d'atenció a la víctima del delictes.

En darrer lloc, el títol quart delimita les disposicions generals sobre el règim competencial i la coordinació i col·laboració interadministrativa, i concreta les competències de les administracions tant autonòmica com de l'Administració local. En aquest darrer títol voldria destacar, en primer lloc, què és l'Institut Català de les

Dones. L'Institut Català de les Dones es converteix com l'instrument vertebrador per fer front a la violència masclista, vetllant per l'adequació dels plans i programes que es duuguin a terme, coordinant i garantint aquest treball transversal en tots els àmbits. També és important la creació del Centre d'Estudis Recerca i Capacitació com a eina d'estudi i de recerca sobre la violència masclista i de formació i capacitació dels professionals. En tercer lloc, l'establiment d'una intervenció integral envers la violència masclista mitjançant els programes d'intervenció integral. Així mateix, els protocols per a una intervenció coordinada establiran la concreció i el procediment d'actuacions així com les responsabilitats dels sectors implicats en el tractament de la violència masclista.

Permeteu-me, ja que se m'esgota el temps, que acabi la meva intervenció citant un paràgraf de l'exposició de motius de la mateixa llei. I cito textualment l'article primer del projecte de llei: «El dret inalienable de totes les dones a desenvolupar la seva pròpia vida sense cap de les formes i àmbit en què pot produir-se la violència masclista i per a la remoció de les estructures socials i els estereotips culturals que la perpetuen.»

Amb la presentació de la totalitat de la llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, demano, igual que ho vaig fer quan vaig presentar la llei de serveis socials, el màxim consens de tots els grups parlamentaris, de totes les forces parlamentàries, perquè aquesta és una llei que ens permet avançar en drets per a les dones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per fixar posició té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Marta Llorens.

La Sra. Llorens i Garcia

Moltes gràcies, president. Il·lustres diputades, i il·lustres diputats que resteu a la sala, el 1995 l'Organització de Nacions Unides en la seva quarta conferència mundial reconeixia com un impediment per a conquerir els objectius d'igualtat, desenvolupament i pau l'existència de violència envers les dones. Reconeixia, aquesta quarta conferència mundial, que la violència contra les dones era una clara vulneració dels drets humans i de les llibertats fonamentals. Estem, doncs, avui, davant d'un projecte de llei que tracta de donar resposta a una de les vulneracions més greus i doloroses dels drets humans: la violència exercida sobre les dones, pel fet tan simple com és ser dona, i que afecta no només el principi d'igualtat, sinó també el de la dignitat, així com el dret a la integritat física i malauradament, massa sovint també, el dret a la pròpia vida.

Ens trobem, doncs, davant d'un inici de tramitació d'un projecte de llei important, no en va parlem de drets humans i de llibertats fonamentals. D'un projecte de llei, per altra banda, necessari, només cal repassar les dades estadístiques esfereïdores que provoquen la violència masclista. Dues pinzellades, Memòria del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: Durant l'any 2006 a Barcelona es van detenir una mitjana diària de sis persones per maltractar dones; el 25 per cent de les morts violentes a Catalunya l'any 2006 és de dones en mans de les seves parelles. Un projecte de llei, per tant, important i necessari, que implica –i coincideixo amb l'honorable consellera–, al nostre entendre també, el major dels consensos possibles perquè aquest projecte esdevingui una llei al màxim de compartida políticament i així al màxim d'acceptada i compartida socialment. Aquesta és la mesura, al meu entendre, fonamental i de la qual dependrà l'èxit d'aquesta llei.

Els manifesto ja d'entrada que Convergència i Unió comparteix l'aposta d'introduir mesures destinades exclusivament a les dones, perquè la problemàtica social, dolorosa i greu que manifesta la violència masclista recau en les dones, i per tant cal corregir..., des d'una desigualtat de sortida, per tal de conquerir uns resultats igualadors.

Convergència i Unió comparteix plenament l'objecte i la finalitat d'aquest projecte de llei. Compartim la necessitat d'establir els mecanismes que permetin eradicar la violència masclista, d'establir els mecanismes que garanteixin a les dones els drets bàsics de viure sense cap manifestació de violència masclista. Entenem i compartim també l'avenç que implicarà l'aprovació d'aquesta llei, en tant que pas endavant en el reconeixement dels drets socials de les dones. I és amb aquesta convicció i és amb aquesta voluntat que participarem de la tramitació d'aquest projecte de llei.

Catalunya va ser pionera ja el 1989, amb la creació de l'Institut Català de la Dona, pel que fa a actuacions de visualització, sensibilització, acolliment, etcètera, de dones maltractades per violència masclista; també amb la creació el 1995 del Servei d'Atenció a la Víctima. A Catalunya es comptava ja el 2001 amb cinc cases d'acollida amb noranta-nou places; en l'actualitat en tenim sis amb cent deu places. El 2001 es va atendre en aquestes cases d'acollida 237 dones i 269 infants; el 2006, 118 dones, 144 infants. Catalunya comptava ja el 2001 amb set pisos pont, els mateixos amb què compta en l'actualitat, en què es van atendre el 2001 17 dones i 27 infants, davant les 17 dones i 16 infants que s'han atès l'any 2006. Ben cert és que s'han creat en les darreries o en els darrers anys un pis de suport, més serveis de xarxa..., no ho discutirem; al revés, els felicitem. Però, quan un sap que hem passat d'unes set mil denúncies l'any 2001 a gairebé vint-i-cinc mil denúncies per agressions masclistes el 2006, ens preguntem: volen dir que no falla alguna cosa?

Aquest Parlament va ser pioner i va aprovar una resolució el 2004, 75/VII, sobre la implantació d'un sistema de control electrònic per a la protecció de les víctimes de violència de gènere. El 23 de desembre de l'any 2004, la llavors consellera d'Interior, honorable Montserrat Tura, i el llavors conseller de Justícia, honorable exconseller Josep Maria Vallès, informaven aquesta cambra, donant resposta al compliment de la resolució: «Ni la Generalitat de Catalunya ni cap altra administració de l'Estat disposa de tecnologia que respongui als nivells de fiabilitat que podrien garantir l'adequat control de la localització dels agressors. No obstant això, el Govern de la Generalitat manté contactes continuats amb les empreses de tecnologia a l'efecte de determinar sistemes que finalment es puguin implantar.» No n'hem sabut res més, d'aquests

sistemes. Sí que vàrem saber, l'any 2005: «Los jueces han ordenado la colocación de treinta y cuatro dispositivos antimaltrato que les facilitó el Gobierno autónomo, Comunidad de Madrid.»

Avui ens alegrem, sincerament, que finalment arribi a aquest Parlament aquest projecte de llei, tot i que lamentem –i ho hem de dir– sigui en el quinzè lloc en el rànquing de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, però benvingut sigui. Un projecte de llei amb massa aspectes a desenvolupar reglamentàriament, sense dates concretes en el desplegament d'aquests reglaments. Un projecte de llei que contempla mesures d'avaluació cada tres anys. No fóra millor avaluar-ho anualment, per tal de poder corregir i millorar les actuacions que es puguin endegar amb aquesta nova llei?

Però temps hi haurà en el tràmit parlamentari per poder consensuar aquests i altres aspectes, majoritàriament vinculats a l'agilitat i a l'eficàcia d'aquesta futura llei, perquè som ben conscients que l'aprovació en ella mateixa d'una llei no en garanteix l'efectivitat, i és en aquest sentit que aniran –ja els ho avanço– les esmenes amb què pugui contribuir Convergència i Unió.

I finalitzo –ara ja sí– la meua intervenció amb un agraïment i amb un prec. Agraïment als moviments, col·lectius, associacions, entitats, institucions i persones que heu col·laborat en la redacció d'aquest projecte de llei i que, sobretot, heu lluitat al llarg dels anys per la defensa dels drets de les dones. Moltes gràcies.

I un prec, un prec a l'honorable consellera Capdevila. El desembre del 2003, en aquesta cambra s'aprovava la Llei de suport a les famílies, una llei que té vigència des del 14 de gener de l'any 2004. Aquesta llei estableix en el seu article 44 que el Govern de la Generalitat ha de constituir un fons de garantia per cobrir l'impagament de pensions alimentàries i de pensions compensatòries. Aquest és el nostre prec, honorable consellera: faci-ho, no deixi passar ni un sol exercici pressupostari més. Té l'eina, està a les seves mans; des del 2005, ja que es va aprovar el 2004, això era factible. De ben segur moltes dones maltractades, de ben segur molts fills i filles d'aquestes dones ens ho agrairan.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Mila Arcarons.

La Sra. Arcarons i Oferil

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres, diputats i diputades, avui és un dia una mica especial per a mi, perquè per primera vegada comparteixo amb vosaltres la possibilitat d'estar aquí, de debatre una llei i de mirar de transformar alguna de les qüestions que passen en aquest país. Tinc una sensació ambivalent: per una banda, goig i plaer de poder-ho fer, de poder-ho compartir, i per altra, no deixa de ser una mica dur, perquè, en definitiva, estem plantejant una llei que il·lustra que en el nostre país les dones encara no estan tractades des del principi d'igualtat. La suma de totes aquestes sensacions, però, és que és un honor estar aquí amb vosaltres.

Vull saludar el col·lectiu de dones que aquest matí estaven aquí i que ara també ens acompanyen. Vull recordar-ne i agrair-ne el bagatge, l'esforç i el lideratge exercit al llarg de tots aquests anys, la lluita i coherència. Tinc la seguretat, tinc la certesa que sense vosaltres avui no hauríem arribat en aquest camí. Penso que de forma justa l'avantprojecte us reconeix el vostre paper en el passat, i també us posiciona en un paper protagonista en el futur. També saludo l'equip de l'ICD que és responsable de la llei.

Deia que estem avui aquí per mirar de transformar una realitat del nostre país. De fet, aquest és l'objectiu de les polítiques públiques, mirar de transformar per millorar. En aquest cas, és esfereïdor, fa feredat que tan sovint hàgim de parlar de morts i, fins i tot, d'assassinats i maltractaments. És com a contradictori que estiguem en l'estat del benestar i que, per altra banda, hi hagi persones que considerin que poden tenir una relació basada en la dominació, en el poder i en el control sobre una altra persona. Per tant, pensem que aquesta llei és una possibilitat per construir un país sense violència masclista, un país que s'apunti a un canvi de valors, que s'apunti a un canvi cultural.

Les normatives internacionals fa temps, fa anys que ens parlen d'aquesta problemàtica de la violència de gènere, de la violència masclista. Tots en tenim referents; la consellera n'ha esmentat alguns. Crec que també ha de ser un referent la llei que es va aprovar ara fa dos anys al Congrés dels Diputats, pel que ha representat com a legislació pionera, pel que ha representat en el seu combat. A casa nostra, crec que hem de ressenyar l'Estatut, que ha volgut garantir els drets de les dones d'aquest país, ha volgut obligar els poders públics a desenvolupar i enfortir polítiques de gènere. L'Estatut anterior gairebé no ens esmentava. Ara estem en un nou marc històric, penso, un nou marc històric més afavoridor, que mira també amb ulls de dona què interessa a les dones d'aquest país i què plantegen les dones d'aquest país.

I, no en tenim cap dubte, el nostre grup considera que aquest país necessita una llei com la que plantejem avui aquí, una llei que intenta bastir un món més just i lliure, un camí cap a la igualtat d'oportunitats. I pensem també que estem donant un missatge, estem dient a la ciutadania que el Govern, que els legisladors, que les legisladores estem al cas, que el Govern té un full de ruta i que el compleix, que el Govern vol sumar i no vol abaixar la guàrdia. En aquest sentit, aquesta llei és pedagògica.

També volia ressenyar que és una llei reclamada, reclamada per molts sectors. Per tant, els ho devem. Els ho devem a les dones, als col·lectius feministes, als ajuntaments, a les dones i als seus fills que han patit violència de gènere, ens ho devem a nosaltres.

Hem escoltat les paraules de la consellera; ha fet una presentació molt i molt detallada. Ha recordat el procés participatiu amb el qual es va elaborar aquest avantprojecte; també el passat amb relació a les actuacions que s'estan fent. Ens sembla que estem en un treball rigorós. Tenim un passat i un projecte de futur, amb una memòria, per altra banda, que falca el projecte i permet concretar-lo amb propostes viables i amb compromisos. Destacaré de forma molt breu allò que nosaltres considerem que té interès, que sacseja aquesta realitat i que li dona resposta.

Amb relació a la denominació de la llei, ens hi sentim absolutament còmodes, perquè –algú ho deia dies enrere, en una comissió– és dir les coses pel seu nom.

També ens plau especialment que no només es parli de violència en l'àmbit de la parella, en les quatre parets de la casa, perquè som conscients que n'hi ha d'altres, de violències, n'hi ha d'altres, d'espais, diferents formes d'exercir-la, i totes lesionen la dignitat i la llibertat de les dones. I per això cal combatre-les totes.

Ens plau també que es parli de la xarxa de recursos i de l'afavoriment de l'estímul... No, perdoneu. Ens plau també que s'abordin en la llei els conceptes de transversalitat i de l'actuació integral. Considerem que s'ha d'abordar tenint en compte la xarxa de recursos, i també els canvis de valors, això que deia la consellera de tenir en compte tot el procés: la detecció, l'atenció, la recuperació i la prevenció. I ens sembla que és justa i absolutament necessària i bona, la transversalitat; que tots els operadors, que cada poder públic implicat defineixi les seves actuacions d'acord amb la globalitat. I les dones han de tenir la certesa que darrere d'una denúncia, darrere d'un abús, darrere de la porta de casa seu hi ha un equip que l'escollarà, que li donarà suport i que l'agombolarà. La llei, en aquest sentit –ho ha dit ella–, els obliga a tots, tots els sistemes: la seguretat, els Mossos, la justícia, l'educació, l'habitatge... Tensiona en el sentit positiu de la paraula. Per tant, benvinguda la transversalitat.

Amb relació a la sensibilització i la prevenció, no pot ser d'altra manera: si volem que en el futur no hi hagi agressions, hem de treballar la prevenció. I agafa especial transcendència l'entorn educatiu, i agafen especial importància els valors de la igualtat, la llibertat, el pacte, la mediació, perquè l'educació transforma la societat. En un moment en què algú crida i qüestiona una assignatura o demana desobediència, nosaltres reclamem el paper de l'escola en aquest sentit.

Ha parlat de la regulació dels drets; dues dades o dos encerts, en aquest sentit. Per una banda, l'ampliació del ventall de possibilitats d'identificació. Per què considerem que és interessant? Perquè suposa més proximitat, més solucions, més facilitats, i això ens sembla una bona aposta. També ens sembla molt i molt positiva la proposta

de fons de garantia de pensions i prestacions que es contempla a l'avantprojecte, una acció innovadora, seriosa i feta amb rigor.

Ens plau també, que quedi clara la xarxa de serveis. Ho deia Montserrat Comas, dies enrere, en una comissió. Ella deia: «De totes les lleis autonòmiques que conec –i en conec unes quantes–, he de dir que aquesta és la millor en la descripció i amplitud de les mesures que es contemplen i l'ampli recull de serveis per a l'atenció a les dones.» He volgut compartir aquestes paraules d'aquesta persona que té aquest punt de vista, aquesta talaia des de l'Observatorio contra la Violencia Doméstica, perquè, per al nostre grup també és molt i molt important que a l'avantprojecte es parli de serveis, es digui qui té les competències, qui n'és el responsable, quines funcions, i especialment que en la memòria econòmica es contempli els costos de serveis de nova creació.

Reconeixement i bagatge dels ens locals. La gent que venim dels ens locals estem molt i molt reconfortats per aquest tema.

I voldria acabar les meves paraules amb uns comentaris que ens feia una diputada – ara ja no hi és, malauradament ens va deixar –, Francesca Martín. Recordo que un dia em deia, en una conferència al meu poble: «Hi han paraules, hi han relats, hi han històries de vida absolutament associades a la violència i a les dones. Jo he fet una llista de paraules; és aquesta: tensió, tristesa, desolació, por, humiliació, desesperació, culpabilitat, amargor, trencadissa, solitud. Segur que tots i totes podem afegir en aquesta llista paraules si ens posem a la pell de les dones que pateixen o han patit violència de gènere.» Francesca Martín deia que lluitem per la llibertat i per fer que aquestes paraules no formin part del vocabulari de les dones d'aquest país. Pensem que aquesta llei és una bona oportunitat per fer-ho realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades, honorables conselleres, una salutació molt especial als alts càrrecs del Govern de la Generalitat que avui ens acompanyen, encapçalats, doncs, per la presidenta de l'Institut Català de les Dones, la senyora Marta Selva, i també una salutació a les entitats i organitzacions que ens acompanyen aquesta tarda.

Crec que convindran amb mi que avui ha estat un dia de reafirmació de drets de ciutadania, tant al matí com ara a la tarda. Aquest matí ha acabat el procés legislatiu de la Llei de serveis socials, i ara comencem el procés legislatiu d'aquesta projecte de llei que ha d'esdevenir llei que doni drets a les dones que estan en situació de violència masclista. Aquesta llei és una més de les lleis de desplegament del nou Estatut, tal com recullen els articles 19.1, referent als drets de les dones, o l'article 41.3, dels principis rectors.

Va deixar escrit, Hannah Arendt, que no exercir els drets de ciutadania suposa una reducció de la llibertat pública, i des dels poders públics s'han de posar les garanties perquè es puguin exercir aquests drets. Perquè, com també deia Aren, la nació és l'element bàsic per garantir drets, i una nació que legisla per incloure tothom, una nació que és, però que a més a més exerceix des de la voluntat d'exercir aquest dret de legislar per incloure tothom, per fer les persones objecte de drets, és una nació completa, és la nació que jo vull.

Aquesta llei que avui inicia els treballs parlamentaris és un nou compromís del Govern i d'aquest Parlament per anar falcant drets, per anar reorientant mancances estructurals o pràcticament estructurals, per anar dibuixant escenaris i actuacions a curt i a mitjà termini. I la tasca que ha conduït a la redacció d'aquest projecte de llei no ha estat només un compromís i una feina del Govern, sinó que ha estat un treball coral de moltes veus, de les veus de les dones d'arreu de Catalunya, de veus que han anat prenent el relleu i s'han anat sumant a la de tantes dones del moviment feminista que han treballat per visibilitzar i arrencar de l'espai privat les violències envers les dones i traslladar a l'espai públic, a la responsabilitat de tota la societat, la

lluita per eradicar-les. Treball de grups de dones de les entitats municipalistes, de municipis en particular, de col·legis professionals, d'organitzacions sindicals, de partits polítics, d'agents socials que treballen en l'abordatge de la violència masclista i de ciutadanes i ciutadans a títol individual.

Fins ara, totes les intervencions que hi ha hagut des d'aquesta tribuna, en major o menor grau han parlat, hem parlat, de drets de les dones com a subjectes de dret. I jo vull reiterar, tot i que ja s'ha esmentat, les tres qüestions, els tres aspectes que considero claus d'aquest text. Primer de tot, l'abordatge de manera integral de totes – totes – les formes d'exercir la violència masclista en el seu sentit més complet i en tots els àmbits.

En segon lloc, una perspectiva d'actuació prou activa basada en la prevenció, no reactiva, sempre que sigui possible –no reactiva–, i que es va resseguint al llarg del text en les mesures de sensibilització, de prevenció i de detecció precoç, o d'una eina tan important en matèria preventiva com és la coeducació –una eina potent per arribar a tenir una societat sense subordinacions ni socials ni culturals entre homes i dones.

I el tercer punt que el projecte de llei descriu. El projecte de llei fixa, regula una xarxa integral d'atenció que es completarà per a totes les dones que estan, que estiguin en situació de violència masclista, i que concretarà d'una manera molt clara qui la gestiona, qui la planifica, qui la norma, qui la dota; aclareix conceptes i aclareix límits de l'actuació dels poders públics i també de tots els agents que intervenen.

Certament, l'orientació és integral, però en cap cas –i crec que aquesta és l'orientació adequada– no és ni generalista ni homogeneïtzadora, perquè les dones som diverses, els nostres contextos i les circumstàncies també ho són. I per això el projecte de llei recull un seguit de mesures per donar respostes a situacions específiques de les dones.

Una altra qüestió que des del nostre grup voldríem destacar, que és, quant a l'accés als drets, aquesta ampliació de la porta d'entrada d'accés al dret, l'ampliació del ventall de mitjans de prova per identificar les situacions de violència, que té al

darrere, al nostre entendre, la voluntat de prevenció a què m'he referit i evitar que haver de fer determinats passos, com presentar una denúncia, pugui ser un fre perquè moltes dones que vegin vulnerats els seus drets puguin tenir a l'abast les eines per sortir-se'n.

Destacar el fons de garantia de pensions, especialment com a forma de violència econòmica, atenent que els números que es fan..., estem parlant d'un terç gairebé d'incompliment de les resolucions judicials; és una orientació, però que té tots els bisos de ser una xifra, un percentatge adequat. No hi ha precedents en tot l'Estat de la posada en marxa d'un fons com aquest. I per això comparteixo la prudència, la sensatesa en les xifres i a l'hora de posar números, perquè per aquesta mateixa prudència i sensatesa, el fons de garantia serà una realitat ferma i dotada econòmicament, no un fons que, tot i dir-se de garantia, a la Llei de suport a les famílies era un fons sense garantia d'execució.

I no ens ho podem tornar a permetre, tampoc el nostre grup parlamentari no s'ho pot tornar a permetre. Crec que hem d'anar a repensar allò que calgui, desconstruir les eines existents, si cal, per construir-les de nou. Perquè la societat i els enfocaments evolucionen, com ara la qüestió dels pisos amb suport. Qüestionar-nos –almenys qüestionar-nos– si, quan una dona està en situació de violència, ha de ser ella la que hagi a més de sortir de la seva llar, i si el model de pisos amb suport és l'únic; ni tan sols si és el millor a criteri de les mateixes dones i els seus infants. Repensem, no donem per bo tot allò que s'ha fet sempre. Preguntem-los-hi, a elles, què volen i què creuen que necessiten.

I pel que fa als aspectes que podrien quedar molt ambigus o per desenvolupar, crec que l'avaluació anual dels plans d'acció, inclòs el programa de violències que s'avaluen anualment, també dóna mostra que precisament la voluntat no és pas d'eludir l'avaluació, sinó tenir prou marge de temps per poder fer una avaluació adequada.

La Fina Birulés diu, ha dit que no fer res per eradicar les violències contra les dones és traslladar un llegat enverinat a la propera generació. I jo hi afegeixo que perpetuar

la vulneració, a més a més, del que són drets humans i llibertats individuals, com també s'ha dit aquí.

Des d'aquest Parlament, per tant, ens sumem al Govern, a la societat civil, a les dones en situacions de violència i als seus fills i filles, per conjurar-nos contra una concepció patriarcal, jeràrquica, determinista de les nostres vides, per conjurar-nos perquè les nostres vides només estiguin en les nostres mans i en les nostres capacitats, i amb oportunitats sense límits, almenys de límits, que derivin també de si som homes o dones. Com diu l'article 19.1 de l'Estatut, «totes les dones tenen el dret al lliure desenvolupament de llur personalitat i capacitat personal i a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures d'explotació, maltractaments i tota mena de discriminació».

Avui, senyors diputats, senyores diputades, iniciem un impuls més per anar obrint una finestra en un cel massa tancat per a massa dones.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari... *(La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.)* Per què demana la paraula, senyora diputada?

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions.

El president

Contradiccions de...?

La Sra. Rigau i Oliver

Sí, perquè sense cap afany de polèmica, però sí que amb afany de precisió, s'ha dit que el fons de garantia de pensions alimentàries de la Llei de la família no tenia cap garantia. Tenia la garantia de ser una llei aprovada per aquest Parlament; la mateixa garantia que tindrà qualsevol altra llei.

Gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Montserrat Nebrera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Nebrera González

Moltes gràcies, senyor president. Honorables conselleres, senyores i senyors diputats, alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat i col·lectius relacionats amb el tema que avui ens ocupa, bona tarda a tothom.

Vagi per endavant –i vull remarcar-ho especialment– la condemna explícita, expressa i contundent que el nostre grup parlamentari fa –de la mateixa manera que ho han fet la resta dels grups i suposo que serà així amb els que queden per parlar– de qualsevol mena d'agressió, amb mort o sense mort, de caràcter físic o psíquic que es produeixi sobre les dones per la seva consideració com a un ésser inferior. Per tant, partim de la comuna condemna d'un fet absolutament execrable, que sembla solament possible dins de mons que no siguin el primer, el nostre primer món, i que es produeixen encara hores d'ara, malgrat aquesta idea, recurrent en la nostra societat, de què vivim això que s'anomena en un govern de progrés i en una societat de progrés. El progrés, com es veu, depèn de com es miri.

Evidentment, aquesta condemna de la violència contra les dones s'ha d'emmarcar en el conjunt de les altres violències contra les persones que es troben visiblement desvalgudes en la nostra societat: hi ha violència contra els infants, hi ha violència contra l'ancianitat, hi ha violència contra el diferent, contra bona part dels col·lectius d'immigrants. I totes aquestes violències són no solament condemnables, sinó que no fer-ho forma part, des del nostre punt de vista, d'allò que no pot ser en una societat justa.

Dit això, que vol dir que condemnem la violència i la violència exercida sobretot sobre les persones que no tenen possibilitat de defensar-se, la nostra resposta al que s'ha dit fins ara, respecte que això és el desenvolupament de l'Estatut d'autonomia de

Catalunya, és que no calia l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la seva reforma de l'any 2006, per fer aquesta llei. Una.

Dos. Molt probablement –molt probablement–, i des del nostre punt de vista, en el moment en què la ponència es desenvolupi també intentarem demostrar-ho, molt probablement aquesta llei, tal com està pensada, tampoc caldria.

I ara m'explico, perquè probablement, després d'això, semblarà que algú pensi..., o podria ser que algú pensés que estem en contra de les mesures que aquesta llei incorpora.

Som de l'opinió que aquesta cambra, de manera molt particular en el conjunt de l'Estat i en el conjunt d'Europa, té una expressa i poc comprensible voluntat de fer llei de qualsevol cosa –de fer llei de qualsevol cosa. Això s'anomena, i existeix, «inflació legislativa», i té un cost molt important per als recursos públics, molt important.

Que el masclisme existeix és un fet. Que les lleis penals –que les lleis penals– són competència de l'Estat i obligatòriament han de perseguir aquest tipus de manifestació de delictes és un obvietat. Que les forces de seguretat han de tenir sensibilitat en matèria de violència masclista i que en la seva formació han de tenir en compte el que significa el principi d'igualtat és una obvietat, forma part dels principis constitucionals i dels nostres principis estatutaris abans de la reforma del 2006.

És evident que cal recerca sobre el fenomen del masclisme, però no confien en les universitats? Fa falta crear un altre centre de recerca específic en una altra cosa diferent? No confien que hi ha sociòlegs, pedagogs, que hi ha historiadors, que hi ha juristes en aquest país, absolutament vinculats amb el fenomen del masclisme i que a aquests són als que s'ha de demanar, justament en manifestació de coherència amb el que s'ha dit aquest dematí respecte de la investigació i el desenvolupament.

Hem de fer una comissió nacional sobre el tema? No ens podríem gastar els diners directament en el fons? Del que cal reformar –del que cal reformar– i del que parla la llei. Clar que hi havia un fons de garantia vinculat a Justícia, i ara hi ha un fons de garantia vinculat a la Llei de suport a les famílies, i encara és hora que comenci a funcionar de manera efectiva.

Clar que cal una fonamentació en els mitjans de comunicació públics que tingui cura del fenomen del masclisme i l'eviti, però això està a la Llei de comunicació audiovisual.

Clar que fa falta que la renda mínima d'inserció de les dones que es troben en situació de risc o de violència estigui referida als seus recursos propis, però això està reflectit en la mateixa Llei de la renda d'inserció mínima.

Per què hem de requerir una llei que parla de què vol dir violència masclista des d'una perspectiva ideològica que potser no compartim, i fer al final referència concreta als àmbits que s'han de reformar d'altres lleis. Reformem aquelles altres lleis i constrenguem l'Estat a fer una eficaç execució de la part del Codi penal que parla d'aquesta violència masclista.

La resta, la xarxa de serveis socials, l'acabem d'aprovar aquest matí. I tenim recollida en aquesta xarxa, que està contemplada en el catàleg de la Llei de serveis socials que hem compartit tots, tots els serveis que calen per a les dones. Per això, per explicar en un protocol a les dones què poden fer, calia una llei?

Doncs jo crec, nosaltres creiem que la inflació legislativa no és bona, que dir que fem més lleis que ningú no significa res i que saben els països més desenvolupats que fer més lleis no significa fer-ho millor.

Doncs aquesta és la primera perspectiva per la qual nosaltres dubtem de l'avinentesa concreta d'aquesta llei. Però no presentem una esmena a la totalitat, que ningú pensi que nosaltres estem en contra de la necessitat absoluta –que ningú pensi que nosaltres estem en contra de la necessitat absoluta– de condemna i de persecució de la violència masclista.

Però, mirin una cosa, què és violència masclista? Segons l'article 9 d'aquesta llei, «violència masclista és aquella que exerceixen els homes sobre les dones» –parèntesi–, «i aquells transsexuals amb una disfòria sexual reconeguda que tinguin dos anys des de la seva transmutació.» Tinguin en compte el que significa això. Tinguin en compte el que significa això, eh?

Doncs, violència dels homes contra les dones, sempre que s'emmarqui en una relació de superioritat. Però qui pensen que farà l'anàlisi concreta en cada cas de violència, de tot això? El que cal –el que cal– és l'eficàcia de les lleis que persegueixen aquestes actituds delictives: Llei orgànica 1/2004, contra la violència de gènere.

Recorden les paraules de la senyora Maria Sanahuja, degana de jutges de Barcelona, amb relació a l'efectivitat d'aquesta llei? Sí, ja sé que la van posar, perdonin l'expressió, a caure d'un burro, per dir els efectes perversos que poden tenir algunes lleis.

Perquè s'ha de pensar que no solament és important la finalitat de les lleis, que és encomiable en aquest cas, com en tots aquells altres que parlen de violència contra les persones que estan desvalgudes o que es troben en situació d'inferioritat; s'ha de pensar també quins són els instruments més avinents.

És dubtós que hagi de ser una llei. És dubtós –és dubtós– el grau d'efectivitat quan no hi han sancions respecte de l'incompliment de la major part de les coses que es diuen en aquesta llei. I, sobretot, és dubtosa la seva novetat, quan ja hi han xarxes d'acolliment de les dones en situació de violència, i resulta que, en les últimes dades, cada vegada hi han menys casos malgrat que hi ha més casos de violència domèstica.

Estem disposats, absolutament disposats, i positius, oberts i positius, a participar en la ponència que debatrà aquesta llei, i ho farem, ja està clar, des d'un posicionament crític. Sóc –sóc– una dona, i ho dic en sentit ple de la paraula: el posicionament serà crític.

Comencem i acabem de la mateixa manera. Ens avergonyim que aquest nostre primer món mantingui una xacra que solament sembla possible en mons aliens al nostre. Aquest fàstic insuperable, perquè és fàstic el que fa, és el que ens manté, és el que ens mantindrà –és el que ens mantindrà– dins del debat. Però pensin una cosa, la posició respecte de la llei partirà de les premisses que els acabo d'exposar.

Per tant, gràcies per la seva atenció, perquè en la ponència ens tornarem a trobar.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors diputats i diputades, jo en primer lloc, voldria saludar totes les entitats de dones que avui estan aquí presents, les que hi són ara i les que hi han estat aquest dematí i que aquesta tarda no han pogut vindre, i al mateix temps, en nom del meu grup parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donar les gràcies a totes les entitats, associacions, col·legis professionals, de dones, etcètera, per totes les aportacions que han fet en el moment d'elaborar aquesta llei.

És molt, molt important el treball que hem fet, i que jo diria que hem fet entre totes, entre les entitats, les dones, els governs, el partit. Penso que aquesta llei és un projecte comú de totes les dones, i així, en aquest tràmit parlamentari, espero que es concreti, es visualitzi i arribem a consensos.

Nosaltres donem suport a aquesta llei, que, evidentment, pensem que és necessària i a més pensem que és urgent aprovar-la. Estaria molt bé que tinguéssim voluntat política per poder-la aprovar el 25 de novembre, una bona data; dependrà de la feina que fem a partir d'ara, si ens posem a fer-la ràpidament, o encara que sigui amb tràmit d'urgència, estirant els terminis. Serà la voluntat política de nosaltres.

I realment haig de dir que és penós que precisament amb aquesta llei hàgim sentit el terme «inflació legislativa», potser hauria estat bé amb una altra llei, però desgraciadament ho hem hagut de sentir amb aquesta llei.

Com he dit, nosaltres donarem el suport a aquesta llei. Per dues raons: per la forma que s'ha elaborat i pels seus continguts. La seva elaboració, ja hem comentat, ha estat a partir de la participació de quantitat de dones, sindicats, entitats que, a partir de l'eix sis del Pla d'acció de desenvolupament de polítiques de dones de Catalunya 2005-2007, han fet les seves aportacions. Les seves aportacions, però també hem

establert els nostres consensos. I això ha fet que aquesta llei vingui aquí amb un ampli consens de totes les forces i agents que treballen en l'àmbit de la violència.

I, així mateix, també voldria felicitar l'Institut Català de les Dones que ha fet possible tot aquest procés de participació.

Durant aquest any són vuit les dones mortes a Catalunya, i de set d'elles els marits eren espanyols, un era immigrant. Ho volem deixar clar per determinats comentaris que a vegades es poden fer vers la immigració.

Segons un estudi que va realitzar Comissions Obreres, un 18 per cent de les dones treballadores han patit assetjament sexual, i un 51 per cent s'han trobat amb una situació incòmoda no desitjada.

Segons l'Informe de seguretat a Catalunya de l'any 2006, augmenten les denúncies per violència masclista. En aquest any, segons les nostres dades, són quasi quinze mil. Ara, evidentment aquest increment és degut a la més àmplia consciència del problema i que les dones denuncien més. Però encara n'hi ha moltes que no consten a les estadístiques perquè no han donat el pas de denunciar, massa segurament.

La violència masclista és una greu vulneració dels drets humans i de la llibertat de les dones, i així ho va proclamar la Conferència de Drets Humans de Viena el 1993. Una societat on hi ha violència masclista vers les dones no és una societat plenament democràtica. Per tant, el Govern té l'obligació d'intervenir-hi per eradicar-la. I aquest projecte de llei, pel nostre grup, és un molt bon instrument per poder-ho aconseguir.

Per què? Doncs bé, quant al nom, «lleï de violència masclista» el que fa és anomenar les coses pel seu nom: la violència que pateixen les dones pel sol fet de ser-ho. L'exposició de motius del projecte de lleï explica d'una forma molt clara per què utilitzar l'expressió «violència masclista». I diu: «El masclisme és el concepte que de forma més general defineix les conductes de domini, control i abús de poder dels homes sobre les dones i que alhora ha imposat un model de masculinitat que encara és valorat, per part de la societat, com a superior. El masclisme existent encara a la nostra societat és causa de la violència a les dones.»

La violència masclista té presència en tots els àmbits de la societat i és per això que aquesta llei, a diferència de l'estatal, aborda tots els tipus de violència; no només la que s'exerceix en l'àmbit de la parella, sinó també en l'àmbit de la família, en els àmbits laborals, culturals, socials o comunitaris. I, a més a més, ho fa d'una forma integral. És una de les poques lleis que, d'una forma integral, aborda tots els àmbits de les violències. I és per això que a nosaltres ens sembla molt important.

A més a més, què fa? Per una banda estableix mesures integrals per a la prevenció, la sensibilització, la detecció de violència masclista; per tant, previndre perquè no n'hi hagi, detectar-la en el moment. Però al mateix temps, per a les dones que la pateixen, els reconeix tota una sèrie de drets: el dret a l'atenció, a l'assistència, a la protecció, a la recuperació i a la reparació integral. Tinguin en compte que no únicament és recuperació, sinó que jo penso que és molt innovador també la terminologia i l'aspecte de la reparació integral.

I estableix tota una sèrie d'actuacions, d'actuacions en els drets..., de dret a un habitatge, de prioritat a l'habitatge, però ja..., i penso que val la pena dir que en el Pacte nacional per l'habitatge que se signarà el dilluns ja hi ha una mesura concreta per a les dones que pateixen violència, en el cas de les hipoteques, fins que no tinguin l'ajuda del fons de pensions.

Per tant, no és una llei que està *por ahí*, sinó que ja el Govern en aquests moments hi han coses que està fent i hi han coses que les estarà fent en un futur molt pròxim.

També dóna prioritats en el tema de l'ocupació, la formació, l'assistència jurídica, la renda mínima d'inserció, els fons de garanties... En fi, què fa? Posa els instruments perquè la dona que pateix violència masclista pugui recuperar-se dels efectes i conseqüències d'aquesta violència. I al mateix temps, també posa els instruments per a la seva detecció i prevenció.

I per poder tindre accés als drets d'aquesta llei s'ha d'acreditar. I per nosaltres és un element també molt innovador: a diferència de la llei estatal, no fa falta que les dones posin una denúncia per poder tindre drets, els drets que atorga la llei. I això és bàsic. Perquè, possiblement, per poder posar la denúncia, les dones necessiten

assessorament, orientació, suport, etcètera; tots els serveis que atorga la llei moltes vegades són necessaris perquè la dona pugui posar la denúncia i al mateix temps, què fa? Quan la dona posa la denúncia, aquesta llei el que té és un paraigua de suport. Quantes dones han estat mortes després d'haver estat denunciades? Això vol dir que faltaven els instruments i el suport per poder posar aquesta denúncia. I, per tant, les coses a nivell penal no se solucionen únicament. El nivell penal és un nivell més, però fa falta tota la xarxa i tot el paraigua que, evidentment, atorga aquesta llei.

I, com deia, per poder acreditar-se, doncs, no únicament és la denúncia, sinó també l'informe del metge, dels psicòlegs, dels centres sanitaris públics, de serveis socials, la Inspecció de Treball i, evidentment, dels Mossos, dels cossos de seguretat, els atestats i el nivell judicial.

Finalment, un parell d'aspectes que per nosaltres també són importants que estableix aquesta llei. Per una banda és la coordinació interadministrativa de la Generalitat i els municipis de Catalunya i els diversos departaments de la Generalitat, definint d'una forma transversal les competències de cadascú. I això és important, perquè fins ara la Generalitat feia les seves actuacions: la diputada de Convergència ha explicat el que havia fet Convergència i Unió –i més jo encara hauria de dir-ho, eh?–, la diputada de Convergència i Unió ha explicat el que havia fet; també hi ha hagut ara el Pla d'acció de dones, i els ajuntaments feien les seves actuacions. Doncs bé, aquesta llei ordena i diu a cadascú quines competències té.

Finalment, l'altra proposta és que les dones són diverses i hi han dones que pateixen dobles discriminacions, com les dones immigrades, prostitutes, món rural, transsexualitat..., que també les té en compte.

Desplega l'Estatut d'autonomia. Gràcies al fet que tenim estatut d'autonomia, està recollit també en aquesta llei, amb els articles que la diputada Anna Simó –i no els repetiré– ja ha dit, els articles de l'Estatut d'autonomia que desplega aquesta llei.

I, finalment, una cosa. Crec que pràcticament tots els grups estem per un ampli consens. A nosaltres ens sap greu que la inauguració de l'afiliada del Partit Popular del dia d'avui sigui en aquest sentit. Jo li demanaria al Partit Popular, doncs, que

d'alguna forma reflexionés sobre les seves intervencions i que realment puguem aconseguir un consens entre tots i totes, perquè les dones que pateixen violència masclista ho necessiten...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Civit Illa

...i hem de donar resposta també a les lluites del moviment feminista que hem fet totes durant aquests anys.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustrísimos diputados y diputadas, bienvenidos, buenas tardes a todos los ciudadanos y a todas las organizaciones que van a apoyar esta proposición de ley.

Estamos ante un problema real. En este Parlamento demasiadas veces discutimos de cosas que no son reales; este es un problema, desgraciadamente, real. La violencia contra la mujer es un problema, además de real, trágico. Los maltratos y el goteo constante –también aquí– de muertes, yo creo que para todos nosotros es redundante, es insoportable.

Dos años después de la entrada en vigor de la Ley Orgánica 1/2004, del 28 de diciembre, de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género, las mujeres siguen encontrando obstáculos a la hora de ser protegidas. Tenemos esa ley, pero todavía estamos inseguros. A pesar de los esfuerzos, el número de mujeres asesinadas en España en manos de sus parejas... Todos saben las estadísticas; pongamos la del 2006, por ejemplo: murieron sesenta y nueve mujeres.

Según el Defensor del Pueblo, los datos reflejan una frustración de las perspectivas de lucha contra la violencia de género. El propio defensor añade: «Hemos de cuestionarnos qué razones impiden que las medidas legales previstas no sean eficaces.» Le digo esto por lo que al final de mi intervención intentaré dar, con un lenguaje distinto al que estoy dando ahora, y que va a ser de carácter más antropológico y hermenéutico.

Posiblemente sea uno de los problemas de los que la clase política está más concienciada. Sin embargo, leyes y medidas siguen fracasando. Es preciso plantearse por qué. Porque, sí, podemos tener leyes preciosas, estéticamente inapelables, jurídicamente fabulosas. Pero, si no sirven para la función para la que se las crea, para qué las queremos.

Desde la aparición de la ley integral del Estado en el 2004, un gran número de comunidades autónomas ya han intentado este mismo camino del Estado. Nosotros llevamos dos años de retraso, y por aquí alguien recordaba que este Gobierno podía haber hecho ya..., y seguramente muchas mujeres que han sufrido maltrato no lo hubieran sufrido. Sin embargo, no es del todo verdad, porque el quinto Plan de Acción y Desarrollo de las Políticas de Mujeres en Cataluña, de 2005-2007, es un elemento que se ha dado, y lo que recoge la Ley de Servicios Sociales en referencia a la violencia de género y familiar también está puesto.

Al analizar el contenido de la ley surgen numerosos interrogantes acerca de los medios, el calendario y las formas de coordinación entre las diversas instancias implicadas. No quisiéramos que fuera de nuevo una mera declaración de intenciones, sino un instrumento de erradicación de esa lacra.

La elaboración de un protocolo común de actuaciones es una medida positiva. Y desde aquí queremos proponer que las experiencias de otras comunidades autónomas se incorporen a la ley que vamos a hacer nosotros.

Preveamos ya los planes específicos para la implantación y desarrollo de los objetivos de formación y especialización. Presentemos un calendario concreto –un calendario concreto– para la puesta en marcha de los planes de formación y para el

proceso de coordinación. Determinen qué organismos de la Administración van a ser los responsables de la elaboración de los programas; pedimos una mayor concreción. Presenten la cartera de servicios de atención primaria, urgencias y salud mental, entre otros. Redacten y presenten ya la memoria económica necesaria. Es decir, cumplan con los estándares mínimos para alcanzar el objetivo de protección integral de la mujer maltratada.

Queremos, por tanto, que sus derechos sean realmente efectivos, y no meramente retóricos. Cumplamos con plazos y responsabilidades, y quizá algún día –algún día– podamos, por fin, erradicar esta vergüenza humana.

Garanticemos también la existencia de un centro de apoyo y recuperación de la mujer. No estoy de acuerdo con usted, señora Montse Nebrera: yo creo que hay determinados problemas que hay que especificarlos, eh?

Destinemos los recursos especializados para atender a mujeres maltratadas, drogodependientes, con problemas de alcoholismo, en el ejercicio de la prostitución, discapacidad o con hijos menores de doce años.

Se debe prever también la extensión del servicio de teleasistencia móvil a todas las víctimas con orden de alejamiento.

Dentro de las preocupaciones que debe contemplar la ley, el abuso a las prostitutas debe ser contemplado; todavía no lo he escuchado. No juzgamos aquellos casos de prostitución que se ejercen libremente; nos referimos a proxenetas y mafias, que explotan en beneficio propio, maltratan y obligan. Nos parece teatral que en el artículo 64.2 se diga: «La Generalitat ha de desarrollar las estructuras y mecanismos adecuados para acoger y atender a las mujeres afectadas por tráfico y explotación sexual.» Eso solo es atender los síntomas del problema. Debemos acotar el origen, la raíz de esos males que se han de erradicar. Consideramos que hay que perseguir a los proxenetas organizados en auténticas mafias. Además de proteger a la mujer maltratada, hay que erradicar la causa del maltrato.

Para acabar, será un error presentar esta ley con una emanación del artículo 153 del Estatuto de Autonomía, ya que sobre este artículo se ha presentado un recurso de

inconstitucionalidad. Cabe recordar que Cataluña no tiene la competencia exclusiva en todas las áreas que deben actuar de forma conjunta con el fin de eliminar el maltrato a la mujer. Autoengañarnos siempre es un error.

Es preciso implicar a todas y cada una de las administraciones del Estado, desde el ámbito local al autonómico, y por supuesto al estatal, ejerciendo su influencia para coordinar ámbitos diversos, como el educativo, el sanitario, el laboral, policial, judicial, medios de comunicación, escuela, etcétera.

Cataluña, como el resto de comunidades, debe velar por el cumplimiento efectivo que le imponga la Ley Orgánica 1/2004, de 28 de diciembre. Y entre otros aspectos se debe avanzar conjuntamente en el objetivo común de homogeneización de los procesos de recogida de datos, homogeneización consensuada de criterios de actuación e intercambio constante de buenas prácticas. Aunque no estemos muy acostumbrados últimamente, Cataluña debe velar por el cumplimiento efectivo de la legalidad vigente. Y el Govern, como máximo responsable institucional, debería implicarse.

Es preciso exigir la aprobación de un registro único unificado que procese con carácter inmediato y urgente todas las comunicaciones relativas al caso y a la víctima. La interacción e intercomunicación entre las distintas administraciones resulta esencial para atajar el problema, tal y como ha quedado patente en el caso del maltrato infantil; esto es, creo, imprescindible. Por ello se hace necesario e imprescindible establecer protocolos bilaterales de actuación entre las distintas administraciones, en los que se establezcan claramente los mecanismos de actuación en cada caso y en donde se establezcan sus responsabilidades.

Ahora contemos con una expresión de la voluntad política de acercarse a los problemas reales del colectivo de mujeres maltratadas. Quisiéramos avanzar de forma decisiva hacia la meta. Hacen falta más que palabras y buenas intenciones. Apostamos por el compromiso y la firme voluntad de impulsar un verdadero cambio, que ha de estar materializado y completado por todo tipo de medidas, legislativas, judiciales, educativas, etcétera. No solo aceptamos el reconocimiento de unos

derechos; queremos el desarrollo de la ley, queremos la protección efectiva y la máxima justicia.

Quiero terminar con un tono, como les decía al principio, hermenéutico y con un lenguaje antropológico. Por tanto, por favor, no tomen cada uno los conceptos literalmente como se dicen, sino lo que quieren aparentar decir.

Miren, hagamos lo que hagamos, incluso haciéndolo bien, el maltrato y el crimen no se acabarán mañana. Las razones habrá que buscarlas en la causa profunda del maltrato. Me arriesgaré. El crimen del macho –fíjense la palabra que utilizo, no estoy utilizando «persona», estoy diciendo «el macho»– es distinto a todos los demás crímenes. Mayoritariamente se suicidan o lo intentan después de haber asesinado. Esto nos deja en una situación indefensa para erradicar el delito. Si el Estado no puede chantajear al criminal con el castigo, el Estado pierde el poder de atajarlo. Habremos de comprender la naturaleza de ese comportamiento suicida. Sin comprenderlo, no tendremos respuestas para erradicarlo.

En el crimen por violencia de género hay algo más que hábitos culturales, que hábitos culturales machistas, como se impuso en los años sesenta como únicos. Hay instinto depredador, marca de territorio, propiedad sobre las hembras; en una palabra, naturaleza animal a salvo de la presión cultural. Si nos seguimos negando a examinar a este depredador que todo macho lleva dentro, me temo que no acabaremos con el mal. Reparen que los crímenes se han multiplicado cuando la mujer se ha revelado contra el abuso y el macho ha perdido todo control sobre la propiedad que instintiva e inconscientemente cree tener sobre la hembra. Es en ese momento cuando el hombre pasa de hombre a animal, se convierte en depredador celoso de su territorio. Su derrota como macho de la manada le lleva en unas ocasiones a dejar el territorio humillado, y otras a inmolarsse. Su impotencia de macho le lleva a suicidarse como hombre. La fuerza del instinto es aquí más fuerte que la razón de la fuerza.

Es preciso, por tanto, redoblar los esfuerzos de educación en las familias, medios de comunicación, y sobre todo en la escuela, para arrancar con humanidad al macho

depredador que todo hombre lleva dentro desde que nace. Los frutos habrá que esperarlos, ya que tienen que ser educación, veinte o treinta años más. No trato de sustituir la responsabilidad de la cultura por la ideología...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...pero no contemplar su influencia nos puede llevar a hacer una ley estética pero inútil.

Lo que acabo de decir, por tanto, solo lo dejo sobre la mesa como una cuestión de debate, porque demasiadas veces en las leyes no contemplamos lo que la ciencia cada vez está descubriendo que es más verdad.

Gracias, buenas tardes.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

**Interpel·lació al Govern sobre els criteris per a impartir
l'assignatura d'educació per a la ciutadania** (tram. 300-00066/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els criteris per impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya... (*Remor de veus. Pausa.*)

(*Adreçant-se a la Sra. Olano i García.*) Senyora diputada, de fet vostè té la paraula per fer la interpel·lació, en tant que la interpel·lació és al Govern...

La Sra. Olano i García

Puc començar, senyor president?

El president

Si vol, pot començar, sí.

La Sra. Olano i García

Sí... (*Persisteix la remor de veus.*) Bé, vaig fent... Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esperant la compareixença a la sala de l'honorable conseller d'Educació, començo la nostra interpel·lació.

La nostra interpel·lació va adreçada als criteris per impartir l'assignatura d'educació per a la ciutadania; una assignatura que, per altra part, suposa una novetat en el curs acadèmic, una assignatura obligatòria i avaluable. I, si bé és ben cert que l'adaptació del decret suposa per a Catalunya, doncs, gairebé, honorable conseller, el 50 per cent per part de la comunitat autònoma, també és ben cert que hi ha una part que és comuna respecte al que fixa el decret per a l'Estat. I, en concret, aquests objectius en el marc autonòmic, aquests continguts que ha de basar la Generalitat de Catalunya de com s'apliquen a Catalunya i aquesta aplicació i, per tant, la manera d'avaluar els criteris, són l'objecte de la interpel·lació que avui fa el Grup Popular.

Els reials decrets 1513/2006 i el 1631 del 2006 eren els que definien aquests continguts mínims que componen les assignatures que formen part del bloc d'educació per a la ciutadania previst a l'article 6 de la LOE, i que, com he comentat, les comunitats autònomes amb llengua cooficial comparteixen gairebé el 55 per cent d'aquests continguts comuns a la resta d'Espanya.

Però també és ben cert que aquests continguts han estat objecte de denúncia per part d'alguns pares, d'alguns col·lectius, d'algunes escoles, que consideren que poden afectar, aquests continguts, el que preveuen els drets humans, el que preveu la Constitució espanyola, el que preveuen alguns estatuts d'autonomia, i, per tant, d'alguna manera, no troben encaix de l'assignatura, del que hauria de ser al que realment han manifestat els continguts.

En concret, a la Constitució espanyola hi ha dos articles, l'article 16.1, que garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte, i l'article 27.3, que diu que els poders públics garantiran el dret que assisteix els pares perquè els seus fills puguin rebre la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb les seves conviccions. Però

naturalment no és només l'ordenament jurídic espanyol el que contempla aquesta llibertat dels pares, sinó que també tenim sentències comunitàries que ho al·leguen.

El Tribunal Europeu de Drets Humans, que és qui té la facultat d'emetre resolucions vinculants, en tres ocasions ja ha manifestat que la raó dels pares que s'oposaven a l'educació dels seus fills que rebien a l'escola..., podia ser objecte d'objecció. En concret, parlo de la resolució de 1976, de Dinamarca, que preveu que està prohibit que l'Estat pugui perseguir amb finalitat d'adoctrinament el que es consideri com a no respectuós dels drets dels pares d'acord amb les seves conviccions religioses i filosòfiques.

També la resolució de Grècia, de 1996, que, a més que preveu la no-ingerència de l'Estat, també reconeix que és una obligació positiva que l'Estat respecti els drets dels pares a decidir sobre l'educació dels seus fills, i, per tant, amplia el que és l'extensió del contingut d'ingerència per part dels pares com a filtre i com a paràmetre amb el qual no pot ingerir l'Estat.

I, de la mateixa manera, l'última resolució, la de Noruega, del 2007.

Nosaltres fem aquesta interpel·lació per veure quins són aquests criteris, perquè hem anat seguint la trajectòria des que aquest curs ha començat, en tercer d'ESO, l'aplicació de l'assignatura, com he dit, obligatòria i avaluable, i també perquè hem vist el decret de la Generalitat i hem vist els continguts mínims d'aquesta assignatura. I nosaltres considerem que hi havia diferents maneres d'aplicar l'assignatura, i Catalunya ha optat per una.

Nosaltres considerem que Catalunya s'ha posat dintre d'aquelles comunitats autònomes que amplien els continguts de caràcter ideològic, incidint en la formació de la consciència moral i en l'anomenat «desenvolupament afectiu emocional», amb un clar propòsit de formació de la consciència moral dels alumnes des del poder polític, sense deixar espai a la llibertat de les persones.

Aquests criteris d'avaluació, aquests continguts en concret, es basen en l'observació dels comportaments dels alumnes, no en els continguts que aprenen sinó com apliquen, com observen el comportament dels alumnes per comprovar el grau

d'assimilació dels plantejaments ideològics, per tant, dels plantejaments d'aquests continguts.

Tenim alguns exemples en el mateix decret quan diu, com a objectiu: «Possibilitar la transformació personal», i, de fet, es canvia el nom de l'assignatura com a «educació per al desenvolupament personal i de la ciutadania», amb una clara omissió del paper educador de la família, amb la pretensió de substituir la família en la seva tasca educadora, assumint l'Estat el paper d'educador moral dels ciutadans.

Nosaltres considerem que un dels punts pels quals –i ens preocupa, per això és l'objecte d'aquesta interpel·lació–..., és la imposició moral, subjectivista i relativista, amb una clara prevalença del positivisme jurídic com a criteri moral màxim. El judici ètic queda subordinat al consens, sense que existeixi cap tradició moral o religiosa de referència. Aquests positivisme jurídic com a criteri moral màxim fa una assignatura inspirada en un relativisme moral, en una concepció positiva dels drets humans, que els considera variables en el temps i modificables per les lleis o ordenaments jurídics. Això no són drets humans, això és una altra cosa.

Tanmateix, és una assignatura basada en una ètica laïcista que no reconeix com a vàlides les concepcions morals o transcendents. Nosaltres considerem –i per això, el contingut de la nostra interpel·lació– que els drets humans no els crea l'Estat, no són fruit d'un consens democràtic i no són concessió de cap llei positiva ni atorgament d'un determinat ordenament social. Aquests drets són anteriors i superiors a l'Estat i a l'ordenament jurídic i per això l'Estat i l'ordenament jurídic han de reconèixer, respectar i tutelar aquests drets, que corresponen a la persona, que corresponen i es basen en la seva realització en llibertat.

La filosofia relativista dels continguts del decret i dels textos es presenta a si mateixa com el pressupòsit necessari de la democràcia, del respecte i de la convivència. I aquest relativisme fa possible la burla i l'abús de qui té el poder a la seva mà, en una societat actual, en la qual es promouen els interessos ideològics de poder polític a costa dels altres, mitjançant els ressorts del poder. Com a conseqüència d'aquesta confusió entre ètica, dret i formalisme democràtic, es plantegen temes i criteris d'alt

contingut ideològic, temes que estan en aquests moments sotmesos al debat polític, inclús al mateix Congrés de Diputats i en aquest mateix plenari. I nosaltres ens plantejem: com es pot avaluar els nostres escolars en temes que són objecte de l'actualitat política al nostre país? S'haurà de prendre posició política respecte a aquests temes, de tal manera que estem educant cap a una ideologia determinada.

Hem vist diferents continguts de textos que avalen –i que segurament en la rèplica tindrà oportunitat de concretar amb l'honorable conseller– tot aquest esperit de fons, que és concretat depenent de l'escola, d'acord amb el model educatiu. Se'ns diu des de la mateixa conselleria que els continguts d'educació per a la ciutadania han d'integrar-se al projecte educatiu del centre, però mai al revés. I nosaltres ens preguntem: aquests continguts com seran observats des de la conselleria? Perquè fins ara algunes escoles concertades, per exemple les que estan sotmeses a la FERE, estan tranquil·les, sota aquest consens; però quin serà el camí que realment ens portarà a veure el contingut de l'assignatura?

També hi ha d'altres qüestions que són importants al text, com és la ideologia o perspectiva de gènere. Nosaltres considerem que la ideologia de gènere és una ideologia i, com a tal, doncs, molts no la compartim, ni a Catalunya ni a Espanya. I no entenem per què els nostres fills han de ser educats amb aquesta ideologia. Nosaltres considerem que la persona, la família i la sexualitat corresponen al món privat i que no és l'Estat qui ha de dirigir el món privat dels nostres fills. Perquè això no és el previst a l'article 27 de la Constitució. I, és més, en algun d'aquests textos se'ns diu que si no es comparteix aquesta ideologia de gènere, aleshores tu no estàs respectant, i es considera inclús homòfob qui preveu que l'assignatura s'aplica amb aquests anomenats prejudicis i, per tant, que són posicionaments que deriven d'una ideologia que està per sobre del dret natural. Nosaltres no compartim aquesta ingerència per part de l'Estat.

El vicepresident primer

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sí, ja vaig acabant.

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps. No. (*Veus de fons.*) Gràcies, senyora Olano. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyor president, gràcies. Senyora diputada, en primer lloc, excuses pel retard, lleuger però retard, a estar present quan vostè començava la seva intervenció. Però em sembla que he sentit tot el que calia, no?

Miri, li haig de dir que jo li agraeixo el to d'absoluta correcció i contenció amb el qual ha expressat la seva posició. Li haig de dir que poques vegades he sentit un discurs, des del punt de vista ideològic, tan legítimament conservador, tan legítimament ancorat en concepcions, en posicions, en criteris i en desenvolupaments, des del punt de vista d'actuació política, que semblen retrotraure'ns a temps, a temps, a temps que prefereixo no comptar ni descriure, eh? Però hi està en el seu dret; està en el seu dret tenir aquesta concepció. El que crec que no està... Està en el seu dret de defensar-la, d'expressar-la i de parlar de relativisme i, en fi, amb tota aquesta bateria de condemnes que vostè ha anat fent al llarg dels deu minuts d'intervenció. Però, clar, aquest judici d'intencions sistemàtic i manifest que vostè fa respecte d'aquesta assignatura i respecte de la forma en què estem desenvolupant-la en la nostra nació, Catalunya, en particular, doncs, en fi, absolutament desmesurat i fora de lloc i no té cap relació amb la realitat.

La realitat és una altra. La realitat ens diu... Deixi'm recordar-li-ho, ja que vostè ho ha usat o recordat: l'article 27 de la Constitució el que diu és precisament: «L'educació tindrà com a objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana» —aquesta expressió que a vostè li semblava, dita exactament igual, amb unes altres lletres, perfectament condemnable—, «el desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i a les llibertats fonamentals.»

I això és exactament el principi que està al darrere de la definició, de la voluntat i del contingut d'aquesta matèria. I, òbviament, aquesta definició i aquest desplegament en la Llei orgànica d'educació i en els decrets curriculars no tenen res a veure amb cap mena de contradicció entre aquest principi i el principi, igualment legítim, constitucional, del dret a la llibertat religiosa, que no està en joc, ni està atacat, ni està en qüestió des de cap punt de vista ni en cap element de la nostra, en fi, regulació educativa, ni encara menys d'aquesta matèria.

Miri, hi han no sé quants, una vintena de països a Europa que inclouen aquesta matèria en els seus currículums, amb els mateixos criteris, els mateixos principis, fent referència al desplegament legislatiu, a la regulació de drets positiva, real, de cada moment. Que vostè pot combatre, pot estar-hi en contra. Jo no li demano que estigui d'acord amb els principis d'igualtat de gènere. No sé què vol dir «ideologia de gènere», per cert. Jo tinc clar què vol dir «igualtat de gènere» i tinc clar el que diuen les lleis respecte d'aquesta qüestió. I això sí que cal ensenyar-ho, perquè ho diuen les lleis; no per convèncer que estiguin d'acord amb una ideologia o una altra, perquè respectin aquestes lleis els nostres nois i noies. I això cal fer-ho. Respecte d'aquest principi i de qualsevol altre dels que estan presents en el nostre ordenament jurídic, de la Constitució, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en fi, de totes les matèries que em sembla que són pertinents des del punt de vista de l'educació per a la ciutadania.

Miri, això s'està desplegant a casa nostra amb absoluta normalitat. És cert: hi ha un centre, concret, com a centre, que ens ha adreçat una carta –per cert, és un centre, en fi, no estrictament de casa nostra; pertany a una xarxa institucional que té centres a tot Espanya–, que ens ha adreçat una pregunta sobre si podia impartir la matèria d'una altra forma, amb criteris propis, que no s'ajustessin al contingut curricular. I naturalment li hem dit el mateix que el senyor Sirera va dir la setmana passada, per cert: les lleis estan per complir-se –les lleis estan per complir-se. Aquesta també, com qualsevol altra.

De manera que això és el que farem, això és el que hem fet i seguirem actuant al servei d'aquest principi, perquè els ciutadans, tots, vagin al centre que vagin, tenen dret que la llei es compleixi i rebre els ensenyaments que la llei estableix, la llei i el seu desplegament correcte.

Té dret a impugnar-la, la reglamentació, d'anar als tribunals..., en fi, pot fer tota mena d'actuacions que estiguin al seu abast, excepte demanar-me que jo incompleixi la llei, que és el que m'està demanant. I això sí, evidentment, que no ho faré. El Govern de Catalunya no ho farà, el Departament d'Educació no ho farà, i qui els parla encara menys.

I deixi'm llegir-li un parell de paràgrafs del que és el nostre decret curricular, que em sembla que és prou clar. Per cert, abans de fer-ho, la qüestió dels continguts dels diferents llibres de texts. Com vostè sap perfectament, perquè una altra llei ja ho deia, –la LOCE, li sona?, ja ho deia–, la LOE també estableix que no hi ha autorització prèvia als llibres de text, que l'Administració no pot..., el que pot és actuar contra la..., si aprecia delictes, si aprecia infracció de llei, si aprecia manca de respecte a les lleis o a la Constitució o al que sigui, ha d'actuar però res més, no hi ha cap procediment administratiu d'autorització de llibres de text. Un cop existeixen, evidentment, la responsabilitat nostra és verificar que això s'ajusti i que això sigui així.

I és el que fem i és el que seguirem fent. Però en qualsevol cas, el que li ben asseguro és que el nostre sistema en aquests moments no només estar perfectament capacitat, sinó que practica... Ho he pogut comprovar aquests dies, perquè, atent a aquesta preocupació seva, doncs, jo també me n'he preocupat, de veure de prop què està succeint en els nostres centres.

I el que està succeint és l'absoluta normalitat, amb alguna excepció comptada amb els dits d'una mà, i en sobren, tant des del punt de vista de centres, com des del punt de vista dels ciutadans. El que està succeint és que a tots els centres, públics i concertats, això no és problema. Això, en fi, respectant absolutament la llibertat de càtedra, respectant la capacitat dels centres per organitzar el seu projecte educatiu, per donar-li cos i contingut, i respectant les exigències que apareixen en el currículum

tal com va ser aprovat, doncs, aquesta matèria es desplega. Algú pensa: «Aquesta matèria en comptes de ser una assignatura independent podria ser un tros d'una altra assignatura.» Algú altre pensa: «En comptes de ser una assignatura independent podria estar transversalitzada en un conjunt de matèries», perfectament legítim aquest criteri, algú el va sostenir des d'aquí també abans que fos formalitzat d'aquesta manera com a solució pròpia. Però això és el de menys, això afecta el mètode, la forma, la identitat, però no els continguts del que s'ensenya. Que sigui quina sigui la forma i el mètode que s'utilitzi, han de ser els mateixos, i són els que es corresponen amb la necessitat explícita que els nostres nois i noies efectivament arribin al final de l'educació secundària obligatòria amb una formació suficient en el coneixement dels seus drets i dels seus deures, del marc regulatori general de la ciutadania i de les especificitats, possibilitats i capacitats que tenen al seu davant. I això em sembla que és tan clar que em sobta que algú pensi que seria millor que això no existís. És clar, potser des d'una determinada, en fi, reflexió com la que vostè feia es pot mantenir una mena d'exclusiva d'una mena de centres per transmetre educació en valors. Vull dir..., no, aquí no hi ha exclusiva per a ningú; en aquest camp menys encara. En aquest camp és on hem de ser més respectuosos, més objectius i més responsables en la transmissió de valors dels que entre tots hem decidit i ens hem donat, aquests. A més a més, un centre amb un ideari propi pot fer –i està establert així–, pot afegir; el que no pot és negar els que són comuns, els que hem decidit conjuntament, majoritàriament, democràticament, constitucionalment establir i impartir. I això és el que fem i és el que seguirem fent amb tota seguretat i amb tot respecte.

Miri, vostè menciona la FERE, jo crec que el que li passa és que d'alguna manera repeteix criteris i exposicions que una determinada part de la jerarquia catòlica està expressant en altres indrets; certament no, l'Església catalana –certament no–, que està clarament situada en una altra òrbita i està actuant amb correcció i amb lleialtat en aquest terreny. Em consta. Potser també està escoltant cada matí determinades tertúlies que l'animen i, en fi, l'estimulen en aquesta direcció, però, escolti'm, això forma part d'una molt petita, afortunadament, molt petita part d'aquesta societat, que

espero que no tingui possibilitats ni ara ni mai d'estar en condicions de canviar ni la llei ni aquest currículum.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Olano, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Senyor conseller, jo no sé quina tertúlia escolta vostè, però, sens dubte, alguna n'escolta perquè realment no ha escoltat el que li deia.

Miri, nosaltres estem d'acord que s'ensenyi la Constitució, l'Estatut de Catalunya i els drets humans, però no que es digui quina formació ideològica, ètica i moral han de tenir els nostres fills; article 27 de la Constitució.

Jo estic contenta perquè vostè ha anomenat la Constitució i realment en aquesta cambra a vegades és molt difícil de sentir-ho. I realment li diria que m'ha semblat que em parlava... Vostè em diu que nosaltres ens anem cap a no sé on? Doncs vostè, Plató, confon educació amb doctrina, i els fills que te'ls eduqui l'Estat. No, escolti, no. Els pares volem tenir i tenim el dret... A veure quan s'adonen que hi ha algunes qüestions morals que no passen de moda, que no volem que canviïn, que ja ens agrada com són.

I hauria d'estar preocupat, senyor conseller: és una escola com si fos una família. Hi ha algú a Catalunya que sent que no pot exercir aquesta llibertat d'optar quina educació volen tenir els seus fills. I, per tant, avui no servirà dir-li que retiri l'assignatura, per això li faig la interpel·lació ara, no li vaig fer abans que comencés l'assignatura. Ja m'he esperat a veure els textos, m'he esperat a veure què feien les escoles i hem llegit els llibres de text. I, molt bé, potser que nosaltres representem una part en aquest tema! Però, escolti, hi ha temes que ens preocupen, als pares, a alguns pares, com la dignitat de la persona, com la llibertat, com el que s'entén per veritat, com el que s'entén per tolerància; quan comença la vida, què pensem de la reproducció assistida, investigació, clonació terapèutica, avortament, eutanàsia,

identitat sexual i gènere, diversitat afectiva, sexual, què s'entén per família, i, sobretot, on estan els límits de l'Estat. Vostè... –i jo comprenc que hagi de parlar d'aquesta manera–, però jo li ho dic, vostè és el conseller d'Educació i ha de permetre que a Catalunya es pugui respectar aquesta llibertat dels pares.

I, precisament, són alguns textos..., l'altre dia el president del meu partit ja va en fer al·lusió a algun, i jo li recomanaria només alguns dels fullejats, per exemple, que entri amb el que publica Octaedro, que no té pèrdua, escolti'm, de veritat, no en té, ni quant a la proporció de la dedicació... Miri, d'un cent per cent només dedica un 9 per cent a tot el que fa referència a democràcia, participació i drets humans, la resta són aquests altres temes que li deia jo que preocupen els pares de Catalunya. També ens diu que educar ja no és una qüestió de l'Estat i dels pares sinó que també dels mitjans de comunicació, empreses, polítics i sindicats. Anem ampliant, i arribarà un punt que ja realment no tindrem cap tipus de pes amb els nostres fills. Per no parlar d'altres qüestions amb una visió clara negativa de la religió. Si nosaltres no li diem que es doni com a assignatura, però que permeti realment aquest respecte a les opcions religioses, perquè són com un arbre. Estem negant arrels de la nostra cultura i estem observant i respectant-ne d'altres. Em sembla perfecte que se'n respectin d'altres, però també permeti que la gent a Catalunya, que té molt clar d'on ve i quina és la seva formació religiosa, pugui educar els seus fills d'aquesta manera.

Són diferents els llibres, i vostè els coneix, i, és clar, nosaltres li hem de preguntar: és que no el preocupa aquesta objecció d'aquests pares? És que realment l'única sortida que tenim és anar als tribunals? Home, jo crec que també existeix el dret de saber rectificar i veure com es pot realment arribar a aquesta plenitud, sobretot tenint en compte que estem en la Catalunya del segle XXI. Sembla mentida que no es pugui, realment, anar contra el que preveu, doncs..., la mateixa Constitució i la mateixa Declaració de Drets Humans en el seu article 2.

Vostè, clar, en fa una simplificació. El que en aquells moments és l'ordenament jurídic és la concepció moral. No, no..., el dret natural és molt més ampli i, per tant, el respecte a aquests continguts... I, per cert, vostè feia referència al que es feia en

altres països. Li puc ben assegurar que la conclusió a la qual arribem nosaltres és una altra, perquè si veiem els altres països, sobretot europeus, veiem com l'aplicació de l'assignatura, els models i la referència no es fa doctrinalment i ideològicament com es fa aquí, sinó que es col·labora amb responsabilitat tant des de les famílies com des de l'Estat en aquesta formació.

Per tant, jo li deixo emplaçat que realment puguin veure el contingut dels llibres de text –li poso Octaedro com a exemple–, que realment es faci un control i seguiment de l'assignatura. I estarem d'acord amb tot el que siguin drets constitucionals, drets estatutaris i els drets reconeguts a la Declaració dels Drets Humans. I sobretot tingui sensibilitat amb aquestes famílies, no només amb les que han manifestat que volen objectar, sinó que fins i tot en la qüestió moral s'està parlant d'acceptació per imperatiu legal. Realment no considera que això és realment negar la pròpia llibertat ideològica?

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. Senyor conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Educació

Sí, gràcies, president. Senyora Olano, senyora diputada, en fi..., podem competir a veure qui escolta més l'altre, jo crec que l'he escoltat atentament i respectuosament, i jo mateix li demano.

Miri, vostè restringeix el concepte del que es pot ensenyar en el terreny de l'educació per a la ciutadania a la Constitució i als drets bàsics reconeguts a la Constitució i res més. La legislació existent que reconeix drets però que a vostè no li agrada, aquesta no. Escolti'm, miri, aquí tenim ordenament jurídic sencer, complet, que regula tota mena de drets en tots els terrenys, socials, culturals, lingüístics..., també alguns en el terreny dels comportaments dels hàbits socials, de les possibilitats, per exemple, que es generen al voltant de conceptes com els de família, que, com tots sabem, són cada cop més d'una diversitat conceptual i real, que és la que tenim en la nostra societat.

Vostè vol que els nens no s'adonin d'això, ni de la realitat ni de la legislació que la regula, o que mantinguem una determinada, diguéssim, exclusivitat en com s'ha d'interpretar això. Home, sí, vostè diu que aquells no poden estar..., es queixa perquè una determinada matèria tracta també d'aquests temes en un llibre de text que..., en fi, no conec específicament. Escolti, naturalment que es tracta d'aquests temes, perquè formen part de la nostra vida. El que li asseguro és que es tracten amb respecte, sense adoctrinar ningú, sense fer-ne distorsió ni mal ús, al contrari.

Els professors d'aquest país nostre afortunadament són més responsables del que vostè sembla pensar, eh? I, per tant, utilitzen els llibres de text, utilitzen materials propis i, sobretot, utilitzen la seva pròpia capacitat personal per donar elements de judici dignes, reals, de qualitat al voltant de les matèries que estan impartint. També en aquest cas. I no són uns irresponsables que estan alimentant o estimulants comportaments o valors ètics o morals que no tinguin res a veure amb el que domina en el nostre país. Ja saben el que es fan, ja saben qui tenen al davant.

Miri, el que fem és seguir els consells, les recomanacions de l'Assemblea General de les Nacions Unides, que el 2004 l'Estat espanyol s'hi va sumar quan demana als governs de tot el món que implantin una assignatura que eduqui nens i nenes de primària i secundària en els drets humans. I el que fem és seguir les recomanacions del Consell d'Europa, recomanació 12/2002 del Comitè de ministres, que demanava als governs estatals que fessin de l'educació per a la ciutadania exactament democràtica un objectiu prioritari de la política educativa i de llurs reformes. Doncs és exactament això el que estem duent a terme.

Miri, li llegiré una altra reflexió, d'una altra persona. Diu: «Entre la consciència de pertànyer al gènere humà i la consciència d'un destí individual, l'educació també ha de despertar consciències cíviques, formar ciutadans. La família desenvolupa, evidentment, un paper fonamental en la transmissió de la identitat nacional, però l'escola és el gresol. En parlar d'escola no penso sinó en l'educació cívica, l'ensenyament de la qual ha de trobar un lloc de primer pla a tot el sistema educatiu, no penso en altra cosa que la transmissió de valors morals com els drets humans, la

igualtat entre l'home i la dona», i segueix. Això no és un text ni dels nostres decrets ni de les nostres lleis ni de cap discurs de cap responsable polític de la nostra formació política; forma part concreta de la carta que el president de la República Francesa, el senyor Sarkozy, acaba d'enviar fa un mes a tots els mestres del seu país demanant-los que facin exactament això, que nosaltres intentem fer ben fet, des d'abans que ell ho digués, naturalment. Ens sembla bé que s'hi apunti.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants (tram. 300-00070/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la creació de places de llars d'infants, que presenta el Grup de Convergència i Unió, en nom de la qual té la paraula l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, hi han hagut dos temes, durant el període que vostès van estar a l'oposició, que van utilitzar sistemàticament per qüestionar i, jo diria, fer una certa demagògia, per no dir demagògia plena, entorn de l'educació i de la política educativa de Convergència i Unió.

Un era el tema dels anomenats «barracons», que, ja no cal dir-ho, tot el país ja sap que en lloc de cinc-cents n'hi ha més de vuit-cents i que tot allò ha anat en línia contrària del que havia aconseguit Convergència, que era anar-los disminuint, i vostès els han anat ampliat.

L'altre ha estat una qüestió... –però avui no en parlarem, ja n'hem parlat a bastament, i ja no cal perquè tot Catalunya ja ho sap, tranquils, tot Catalunya ho sap, i és el seu primer gran incompliment–, la segona qüestió és relativa al tema de les llars d'infants, senyor conseller. Miri, vostès van tenir un posicionament molt dur en la política de creació de places públiques de llars d'infants per part del Govern de Convergència i

Unió i van tenir una posició absolutament dura i crítica amb relació als xecs familiars, xecs infantils.

Jo no en parlaré avui, dels xecs, perquè també s'ha vist plenament que depèn de qui els proposa són acceptables i depèn de qui els proposa són condemnables. Avui no parlaré de xecs; prou vergonya passen alguns grups d'aquesta cambra amb relació a aquest tema, no en parlaré. Però sí que vull parlar de les places públiques.

Perquè, senyor conseller, aquest mateix Parlament el juliol del 2004 va aprovar una llei d'iniciativa popular, per la qual es deia que s'havien de crear trenta mil noves places. Molt bé; jo ara li vull proposar un exercici senzill, ara que fa poc... (*Veus de fons.*) Em permet, senyora diputada, que el conseller m'escolti? (*Pausa.*) Gràcies. Senyor conseller, li proposo un breu exercici, que, ara que parlàvem de currículum, aquest és molt més senzill, de curricular; és de segon de primària, és de sumar i restar, i vostè sap molta més matemàtica, el supera perfectament. Per tant, jo li proposo: el setembre de 2004 hi havia 28.735 places; la llei diu: «Sobre aquestes 28.700, se n'han de fer, abans d'arribar al 2008, o just arribar al 2008, trenta mil més», ho sumem i ens surt un contingent de 58.735 places. Estem un any, un any abans d'arribar al setembre del 2008; quantes en tenim? Les seves estadístiques parlen: 36.100; és el que vostès a les estadístiques d'inici de curs han publicat. Doncs bé, si tinguéssim un rètol com aquell que vam tenir en els Jocs Olímpics, de «falten tants dies», li sortiria: «Falten 22.635 places», i té un any per fer-les.

Senyor conseller, falten 22.635 places, i té només un any per fer-les. Clar que en el debat de política general el president Montilla –i no el vull culpar, perquè tots sabem que les informacions vénen dels departaments– va dir: «Estem a 29.832 places compromeses»; i hi va afegir: «al llindar del compromís». El llindar del compromís són 22.635 places, i li queda un any per fer-les. El que passa, que vostès han anat jugant al llarg de tots aquests anys... –no vostè, eh?, va començar la consellera Cid, el conseller Del Pozo..., vull dir, no el vull culpar de tot a vostè–, però combinant les places conveniades i confrontant la població amb el nombre de places que tenien conveniades amb convenis formulats per finançar o mantenir, i les places creades.

Revisi, si us plau, els convenis; vostè veurà, si mira les preguntes parlamentàries que jo he fet i la resposta que m'han donat, en veurà el desllorigador, perquè resulta que estem enganyat la població d'una manera clara. Vostè a l'inici de curs va aparèixer amb una xifra; va dir 12.000. En realitat, senyor conseller, des que governa el tripartit i l'Entesa vostès han creat només 7.365 places.

Ja li he dit que li proposava un exercici de suma i resta. Perquè, és clar, allò que vostès en deien «manca de voluntat política», «poc interès per a la creació de serveis perquè només volen donar xecs», quan nosaltres sempre hem defensat que la política social és prestacions econòmiques i serveis, serveis i prestacions econòmiques... –benvinguts, però això sempre ho han trobat en els nostres textos, i aquí també proposàvem places públiques d'educació infantil i ajuts a les famílies, sempre: està en el nostre discurs, a la Llei de suport a les famílies, l'aportació de la Llei de serveis socials..., sempre hem estat aquí mateix–, resulta, doncs, senyor conseller, que si ara ho mirem bé i comparem un període de quatre anys i un altre període de quatre anys hauran d'acceptar, amb les seves estadístiques a la mà, senyor conseller –les coneix, les seves–, que en el període 2000-2003 es van crear 11.904 places, que representava un increment d'un 70,73 per cent de l'oferta que en aquell moment hi havia; en el període 2004-2007, 7.365, han fet un increment d'un 16 per cent.

I vostè em dirà: «Escolti, d'on surten aquestes xifres?» Primera, de les seves estadístiques, i segona, del resultat de les places que han creat en realitat les ordres de convocatòria dels ajuntaments. Vostè em dirà –i suposo que ara ho té preparat per dir-m'ho–: «Nosaltres hem finançat molt més bé els ajuntaments per poder-ho fer.» Jo avui no parlo de finançament municipal, parlo de creació de places públiques, de si, quan els pares han volgut demanar una plaça pública, n'han trobat més o menys. Estan a punt de trobar això del llindar del compromís de les trenta mil? No, senyor conseller, li falta un any i n'hi falten més de vint-i-dues mil per poder complir.

Vostè em dirà: «Escolti, vostès a la seva època...» No, no, no em parli de la meva època, perquè les dades ens van molt més a favor del que vostè tindria ganes que

fos. Però és no només aquest tema, que jo ja li'n parlaré amb altres dades relatives a la ineficàcia..., perquè estem davant d'un gran problema d'eficàcia. Estem davant d'un gran discurs i d'uns minsos resultats. Estem davant d'allò que ara ja tenim uns certs anys d'experiència de tripartit; ja sabem que la política social, abans que res, per a vostès, és una política de banderola. Vostè ho sap, què vol dir la política de banderola, perquè a l'Ajuntament de Barcelona vostè l'ha viscut de prop. Jo, com a ciutadana, he vist les banderoles de la ciutat, que me les llegeixo sempre, he pogut veure que han estat el gran instrument de la política. És clar, nosaltres estem acostumats a una política més discreta: crear serveis i ofertar-los. (*Remor de veus i rialles.*) Certament... No riguin; no riguin, perquè el mateix que dic ara de places d'infants, podria dir el mateix en residències de gent gran.

Perquè, miri, hi ha una distribució territorial a Catalunya que el seu mapa ho diu i el seu darrer informe ho diu: «Com més gran és el municipi –que políticament sol correspondre el govern, a grans trets, a unes sigles–, menys places de guarderia.» Sí, sí, està claríssim. Agafin el mapa de llars d'infants reals i agafin el mapa polític, i ho veuran: ciutat de Barcelona, Vallès Oriental, àrea metropolitana..., no han prioritzat els ajuntaments, igual que els ajuntaments del Ripollès, de la Cerdanya i de tantes altres comarques que tradicionalment han tingut un color que vostès en deien blau.

Perquè, senyor conseller, no només estem davant d'un problema d'ineficàcia de gestió –perquè vostès, amb el discurs, com que la raó històrica ja avala la seva vocació social, ja en tenen prou–, sinó que estem davant d'un tema també d'incompliment competencial.

Miri, senyor conseller, vostè no té gaire costum, pel que veig al seu departament, i en general al seu Govern, de prendre's seriosament el nou Estatut. Li'n posaré un exemple. El nou Estatut diu claríssimament que en zero - tres tenim competències exclusives; doncs, no hem sentit la seva veu quan, per tranquil·litzar segons quins sectors de premsa i grups com ara Izquierda Unida davant de l'allau de xecs familiars promesos pel senyor Zapatero, doncs, han corregut a dir: «Farem un pla de guarderies –l'Estat–, el cofinançarem amb els municipis, i en supervisarà el Govern

central la xarxa.» Ho diu, ho diuen totes les cròniques! No hem sentit la seva veu, com vam sentir alguna veu amb relació a la proposta d'ajuts per a pisos, dient: «Ei!, conflicte competencial», no l'hem sentit –no l'hem sentit.

Però sap què passa? Que vostè a això de l'Estatut veig que no hi té prou adhesió, perquè, si tenim la competència exclusiva que tenim, no hauria de permetre que ni aquesta ni l'experiència de Minuts menuts, aquesta altra experiència del senyor Caldera... Ah!, perquè –perdó–, tant de temps de debatre si era d'educació o era d'assistència a la llar d'infants, i tant discurs assistencial, resulta que ara admeten que les llars d'infants vinguin de la mà del senyor Caldera, que als ajuts familiars per als infants vinguin del senyor Caldera, que és Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales.

Molt bé. Però permetin-me que ara faci una incursió amb relació a l'Estatut. Com és...? I ja sé que no ve a tomb segurament, i vostè em dirà..., però permeti'm que li ho digui. Comprendrà que aquests dies hem viscut una situació a Catalunya amb relació al tema del vel de la nena de Girona, i el departament fa una resolució i diu: «Aquesta nena hi ha d'entrar amb vel, perquè el dret de l'escolaritat és abans», abans d'escoltar, al meu entendre, suficientment el centre. Sap que en la resolució que vostès han fet citen la Constitució, la LOE, el decret de..., no citen l'Estatut, que diu que l'educació a les escoles de titularitat pública és laica, i que tenim un marc de laïcitat reconegut a l'Estatut per interpretar adequadament que una nena de vuit anys no va amb un vel perquè no és edat de tenir un compromís religiós? Senyor conseller, no citen l'Estatut.

A partir d'aquí jo li demano –i després continuaré– que ens expliqui si el Govern de Catalunya pensa participar en aquest programa del PSOE de creació, també, de guarderies, conjuntament amb el tema dels ajuts, o si pensa reclamar que aquest finançament adreçat a aquest programa mixt Caldera - municipis - Asuntos Sociales, si pensa reclamar que aquest finançament s'incorpori al finançament general i vingui a Catalunya i sigui utilitzat amb les prioritats i amb les competències que ens pertoen.

Gràcies, senyor president. Amb molt de gust l'escoltaré, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyora diputada. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Senyora diputada, és un plaer tornar a debatre amb vostè (*rialles*), després d'uns quants mesos de no fer-ho..., està molt bé. Escolti'm, només, d'entrada..., en fi, jo, per respecte a aquesta cambra i a aquest procediment, no entrarà a valorar la qüestió de Girona, eh?; no hi entraré en absolut, eh?, per respecte a aquesta cambra.

Miri, vostè ha utilitzat una paraula..., en fi, que està molt bé, i jo l'entenc, eh?; ha dit «adhesió» a l'Estatut. Miri, no, jo prefereixo utilitzar altres conceptes que no pas el d'adhesió, que, per cert, em recorden també altres èpoques, eh? Jo prefereixo parlar de respecte, de desplegament, de compliment escrupolós..., això sí. I aquí ja li asseguro jo, en fi, que no crec que em pugui trobar ni una sola mancança, ni una sola diferència amb el que representa, entenc, la seva actitud, que comparteixo, com és la nostra, en fi, jo crec que naturalesa, obligació i responsabilitat. De manera que en aquest terreny..., però tindrem ocasió de debatre tot això.

Miri, el que estem fent en aquesta matèria de les llars d'infants en aquest país és crear un nou servei públic. En termes de desplegament al llarg d'un període que, evidentment, no és d'un any, ni de dos, ni de quatre, vam decidir crear un nou servei públic a través d'una llei que va aprovar aquest Parlament. Va fer falta, per cert, per prendre aquesta decisió va fer falta que, malgrat la majoria parlamentària que hi havia aleshores, aparegués una iniciativa legislativa popular que ens plantegés la qüestió cruament sobre la taula i ens obligués a decidir i a prendre mesures. Va fer falta que hi hagués aquesta iniciativa legislativa popular, perquè si no..., en fi, no dic que ara encara hi fórem, perquè haurien succeït coses, evidentment, amb el canvi de majoria, però, en tot cas, en aquell moment va fer falta que això fos així.

Això succeïa el 2002, per ser més exactes. Efectivament, la llei es va aprovar el juliol de 2004, ja, és a dir, amb el Govern catalanista i d'esquerres en exercici, portant la llei, compartint l'esforç d'aquesta cambra per donar resposta a aquella iniciativa legislativa popular. Totes les previsions d'aquella llei estan en escrupolós compliment, i això sí que és respectar l'Estatut i la nostra responsabilitat institucional; totes.

Vostè ha fet un exercici fantàstic, com acostuma, diguem-ne, el que vostè en diu «suma i resta». Jo més aviat en diria «comptabilitat creativa» (*rialles*), perquè, clar, vostè situa les xifres, utilitza uns anys i unes referències, i diu: «Des d'aquí fins aquí. Això compta, això no compta. Això val, això no val...» Miri, ara em permetrà que li porti les que jo considero xifres reals i correctes.

En tot cas, abans d'entrar en aquesta qüestió del detall, el concepte és clar: el que deia la llei, que en el període que acaba a finals del 2008 s'han de crear trenta mil places; 2004-2008, eh?, no 10 de setembre del 2004 –2004-2008–, d'acord? Això és el que diu la llei. (*Veus de fons.*) Vol fer el favor de llegir la llei i deixarà de dir-me que no, perquè és el que diu. La llei diu 2004-2008. I en aquest període diu trenta mil places.

Doncs, molt bé, després, una altra cosa que diu la llei és que cal establir un mapa, que no hi era; no hi havia llei, no hi havia mapa, no hi havia concepte, no hi havia política, no hi havia criteri, no hi havia actuació, excepte en els últims anys de l'última legislatura, en què es va prendre un compromís de crear, precisament, trenta mil places, que van quedar, evidentment, relativament lluny de veure's fetes realitat.

L'altra cosa que deia la llei és que el Govern desplegarà, diguéssim, per decret, les normes, els requisits, les qualitats del que s'ha d'entendre per servei públic. I explicitava un model de col·laboració amb els ajuntaments per dur a terme aquest compromís legal a partir de l'aportació econòmica a la inversió i al sosteniment de les llars d'infants des del Govern de la Generalitat, tot establint-ne la titularitat municipal. De manera que nosaltres vam aprovar la llei, aquesta cambra; el Govern va aprovar el decret, va aprovar el mapa i va establir un acord amb els ajuntaments per detallar

fil per randa tant les característiques del servei, els costos i les modalitats de finançament, com la seva distribució territorial a partir del mapa. De manera que això està perfectament clar i perfectament sobre la taula.

I aleshores què més ha succeït? Doncs, que ens hem posat a treballar i hem anat, efectivament, pam a pam, territori a territori, comarca a comarca, barri a barri, establint acords amb els ajuntaments i donant compliment a aquella exigència i a aquesta responsabilitat que havíem pres.

Miri, els números que a partir d'aquell moment s'han produït són els següents: compromisos amb ajuntaments, 412; sol·licituds de creació presentades, 387. O sigui, compromisos de creació, 412 ajuntaments; sol·licituds de creació ja presentades, comptabilitzades per a 27.103 places, sol·licituds formals de creació; projectes de centre aprovats, 374, que representen 25.727 places; que consta l'inici de l'expedient d'inici d'execució de les obres ja, 14.825; que consta l'obra finalitzada, 13.864, i que consta ja el conveni de creació un cop acabat tot el procés signat i, per tant, simultani a la posta en marxa efectiva, 12.379.

Doncs, miri, ja estem al cap del carrer; estem en temps, en situació i en perfecte sintonia per desplegar, més enllà de la previsió inicial, quan arribi el final del 2008, aquelles trenta mil places. I en les properes setmanes i mesos s'anirà veient el descabdellament, diguéssim, la pluja fina de com aquests acords, de com aquests expedients en tràmit de contractació, d'execució d'obres, de posta en servei, es van produint.

De manera que si vol en tornarem a parlar a final del 2008, o abans, quan vostè vulgui, naturalment, i podrem anar seguint fil per randa el desplegament d'aquell pla.

El que jo li dic ara és que bastant abans d'arribar a aquesta fita, on arribarem amb els deures fets, ja li ho ben asseguro, estarem en condicions d'explicar en aquesta cambra com estem enfocant el període següent. I estarem en condicions de fer-ho assumint compromisos econòmics més enllà, assumint compromisos conjunts amb els ajuntaments, que ja estan apareixent. Perquè ja li ho ben dic: les places que constaven al mapa no eren totes, no esgotaven les trenta mil, en el mapa; eren les

mínimes, les exigides, eren 22.000 i escaig. Les que tenim van bastant més enllà del mapa ja ara. O sigui, hem rebut peticions, hi han expedients, hi han obres fetes i places creades més enllà de les previsions localment considerades.

I això respon a què? Respon a la definició d'un servei de qualitat reconeguda, respon a una determinada situació, diguem-ne, de l'economia i de la societat catalana, afortunadament, que ha generat una demanda evident d'aquesta mena de servei, i respon a la mateixa existència del servei, tal com l'hem anat configurant en la seva vessant pública. I és l'aparició en escena d'aquesta realitat de les noves llars d'infants públiques que està generant també una major demanda de ciutadans i, en cadena, dels ajuntaments. De manera que estarem, efectivament, en els propers mesos obligats, entusiàsticament obligats, a definir, a dissenyar, a acordar una nova etapa de desplegament, en una nova decisió de fins a on més enllà de la llei volem arribar, amb quin grau de cobertura, territorialment, puntualment i des del punt de vista també de revisar l'experiència, la qualitat..., en fi, tot el que convingui, el model en el seu conjunt.

De manera que estem, diguéssim, absolutament en les millors condicions perquè aquesta feina que hem començat, gràcies a aquella iniciativa legislativa popular i gràcies, després, a la responsabilitat dels dos governs successius d'esquerres que hi han en aquest país, doncs, es veurà confirmada.

Miri, vostè parlava de desigualtats entre territoris. Home, és obvi que és més senzill obtenir ràtios per habitant en territoris petits que en territoris d'altíssima densitat. És obvi també que la dotació inicial prèvia és molt diferent, i que, en fi, no sé si..., com és previsible, en determinats territoris i en les grans ciutats l'existència prèvia de serveis d'oferta privada eren prou significativa, i, parlant des d'un punt de vista de cobertura de necessitats, la situació de partida era molt diferent. Tenim molts territoris, molts pobles, moltes comarques absolutament amb un dèficit clamorós. I és aquesta la prioritat, sí, però també ho és la de donar satisfacció plena a la demanda creixent i a l'expectativa, que nosaltres hem generat, afortunadament, de cobertura cada cop més

alta d'aquest servei a les grans ciutats de l'àrea metropolitana i a totes les ciutats de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Totalment d'acord, senyor conseller: quan ens acostem al setembre del 2008, al final del 2008, no pateixi que, si encara som aquí, li continuarem demanant les informacions per veure si es compleix el pla.

Senyor conseller, només li recordo que la primera ordre de convocatòria per crear llars d'infants va ser el 5 de juny del 2000, que després n'hi va haver una del 2001, una del 2002 i una de juliol del 2003. Per tant, fa anys que hi han ordres de convocatòria per demanar a la població, als municipis que s'impliquin en la creació de places de llars d'infants.

El que no diu el conseller és que d'aquests milers de places que diu que estan conveniades moltes ja eren places que estaven creades i que el que han conveniat és el canvi de finançament, més alt per la seva part, ho reconec, i tant; el finançament de Catalunya ho ha permès. Per tant, ho miri bé i ho veurà, que milers de places ja creades des de l'any 2000 tornen a estar conveniades per refinançar-se, i això són places conveniades, però no és garantia de noves places.

Perquè, és clar, vostè em diu: «Jo parlo ara aquí de les xifres» –m'ha dit– «reals.» O sigui que aquest dossier de premsa que vostè lliura als mitjans de comunicació i que està a internet no és real, senyor conseller? (*Veus de fons.*) No és real? I resulta que vostè em diu: «No, no, ara vostè m'escatima les places del setembre del 2004.» No, si en lloc de 22.000 n'hi faltarien 18.000; no és cap alegria. Si el 6 de juliol diu: «Noves places», és a partir del 6 de juliol que hem de veure quantes places es poden crear. Perquè, senyor conseller, la primera convocatòria derivada del nou pla..., perquè n'hi

ha hagut dos, de plans de trenta mil places –és clar, és que vostès tenen una memòria molt selectiva–: la primera és del 26 de maig del 2005, la primera convocatòria de desenvolupament del mapa de llars d'infants.

Vostè, senyor conseller, és clar, m'ha dit una cosa amb un to que, em permet, eh?, vull dir, una mica...: «Llegeixi's la llei!» No, no, és que me l'he llegit, és clar; és que me l'he llegit. I quan diu «de nova creació» vol dir que no existien, perquè «de nou» vol dir que no existien i que a partir d'aquell moment existiran.

Vostè diu: «Hem hagut de venir...» No, miri, parlem clar: Catalunya, vostè ho sap, va ser la primera comunitat a tenir el cent per cent escolaritzat de tres - sis. I això va ser a nivell d'Estat una gran aposta per l'educació infantil. Però si mirem el zero - tres, a Catalunya el 2003 teníem el 30 per cent d'infants de zero a tres escolaritzats, i a la resta de l'Estat, entre ella moltes comunitats socialistes, en tenien el 16 per cent. L'Informe del Síndic de Greuges ho reconeix ben clar, és així. Vostè em diu: «Aquestes places conveniades són places...», quasi les dóna per creades. Els nens i les nenes necessiten una màrfega, una cadireta i una tauleta per asseure's; sobre un conveni no s'hi asseu ningú. *(Rialles.)* No, no, és que no li ho pots dir a un pare.

Senyor conseller, vostè reiteradament em dóna les places conveniades. Miri, les estadístiques diuen el que diuen. Aquest any només hi ha hagut 36.100 pares que han pogut apuntar el fill a una llar pública. A Barcelona, més del 50 per cent de les sol·licituds han estat desateses. I jo ho repeteixo: Barcelona amb llars d'infants igual que amb residències de gent. Poblacions mitjanes, poblacions petites, han potenciat i prioritzat. Vostès no, han tingut altres prioritats, la política social de banderola. És que és veritat, senyor conseller, les dades ho demostren. Vostè no ho vol creure, l'orientació política de les comunitats autònomes és diferent. En tot Catalunya teníem la ràtio de zero - tres més alta, i de tres - sis, la primera a aconseguir la universalització.

Jo li he demanat una reflexió competencial; no me l'ha fet. Jo li demano si vostè pensa rebutjar el programa del senyor Caldera de cofinançar amb els ajuntaments llars d'infants, tornant a trepitjar claríssimament les competències del Govern de la

Generalitat. És aquesta paraula que li hem trobat a faltar, digui «adhesió», digui «compliment», digui «desplegament». Tenim primer reconegut..., fins ara era competència plena, ara és exclusiva. No hem sentit la seva paraula, ni l'hem sentit quan la consellera Capdevila ha anunciat els Minuts menuts, que resulta que són unes falses guarderies, que la premsa va dir: «Un nou pla de guarderies del Govern a un euro l'hora.»

Sap allò que es va criticar tant, sap allò que es va criticar tant de falta de sensibilitat pedagògica? Sap què ha dit l'Informe del Síndic de Greuges? Que d'una manera sorprenent –no sé per què se n'ha de sorprendre el síndic, però ho diu–, que de manera sorprenent els requeriments de qualitat que tenia el Govern de CiU en els centres de zero a tres eren més alts que els del Govern actual en el nou decret. Jo no sé per què se'n sorprèn, perquè l'any 82 ho vam desplegar, amb caràcter pioner, i va orientar l'actuació en tots aquests centres.

Senyor conseller, vostè porta un gran retard en el compliment de les places; perquè l'any que ve, el setembre de 2008, de 36.000 pares puguin ser més de 50.000 necessita córrer molt. Revisi aquests convenis, veurà que té un mapa fet de despatx, però que no respon a la realitat, i veurà com té refinançades moltes places, que no vol dir novament creades. És en aquest sentit que hem d'entendre la llei.

Sap per què deia «de nova creació»? Perquè en aquella ponència, que jo hi vaig esser, senyor conseller, en aquest Parlament, els grups de la iniciativa popular van dir: «Afegim-n'hi, de noves, eh?, perquè el Govern comptarà les vostres», les de la nostra època...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

I és, vet aquí, el... (*Veus de fons.*) Sí, sí, nosaltres...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...en vam fer dotze mil, i vostès de moment, en el mateix període, set mil. Li'n falten, com li he dit, 22.000 places, i li queda un any per complir. La resta de convenis no dóna resposta a les necessitats de les famílies...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...i no són de caràcter educatiu.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada..., mireu, en el debat de política general de la setmana passada..., em sembla que cito correctament les paraules: «Les propostes de Convergència i Unió les hem modelat perquè tenim un model país i volem seguir contribuint que aquest model de país sigui eficaç», etcètera. «I aquest és l'objectiu de les propostes concretes, ambicioses i amb compromís que des de Convergència i Unió s'han presentat en aquesta cambra.» I van presentar una amplíssima bateria de propostes que responien a aquest model de país. No n'hi havia ni una que fes referència a educació, a cap nivell educatiu. Ho dic per què?, per situar en el seu lloc la seva passió per aquesta qüestió i la seva efectiva, diguéssim, responsabilitat des del punt de vista de la proposició i de la..., suposo que és el moment de denunciar mancances, desequilibris o qüestions a corregir. Ni una sola menció.

Dit això, miri, comptem-ho bé: setembre 2003-2004, 23.833 places públiques – setembre 2003, l'últim curs que vostès van començar, 23.000. Estic llegint els meus documents, com vostè deia. Hi està d'acord? *(Pausa.)* Molt bé, 2007-2008, 36.100.

Això no són set mil, això són tretze mil, eh?, o sigui que, si us plau, posats a precisar, precisem, és quasi el doble del que vostè deia.

Miri, la qüestió de la proposta que fa el senyor Caldera o el Govern espanyol, jo crec que, en fi, veurà com estem d'acord en aquesta matèria, eh? Jo crec que efectivament tenim una qüestió competencial creada al voltant de les polítiques d'estat en matèria social; la tenim, eh? Estic convençut que en aquesta ocasió, al voltant d'aquesta matèria tindrem una magnífica oportunitat d'aplicar el que hauria de ser sistemàtic i que potser no ho és suficientment, que és que efectivament s'apliquin recursos d'estat per definir polítiques d'interès conjuntural o d'interès de situació efectivament respectant el mapa competencial i el principi federal de distribució institucional en aquest país.

Que hi hagin polítiques d'estat i que hi hagin recursos en la mesura que siguin compartides, en la mesura que siguin efectivament respectuoses amb la competència exclusiva de la nostra capacitat per desplegar aquest terreny, hauríem de felicitar-nos que puguin venir recursos a millorar una determinada resposta a una determinada situació. I això sí que és perfectament compatible amb el desplegament correcte en tots els sentits de l'Estatut. I això és el que farem. Ho farem en aquesta matèria, com ho hem de fer en matèria d'immigració, com he hem de fer en matèria d'habitatge, com ho hem de fer en moltes altres matèries.

I el sol fet que hi hagi un anunci d'intervenció de l'Estat en aquesta qüestió, en fi, és evident que haurem d'estar alerta, i és evident que no podem acceptar qualsevol cosa. Jo hi estic d'acord, no podem acceptar regals enverinats que pel fet de ser-ho envaeixin competències. No podem i no hem..., i no ho farem, eh? Ara, escolteu-me, ben plantejades les qüestions i discutides com han de ser en la taula que toca, respectant els mapes competencials que toca, respectant el nostre Estatut d'autonomia, naturalment que sí. O és que ens hem de negar que es reconegui des de l'Estat unes determinades necessitats d'un conjunt de territoris i que, respectant les respectives competències, a això se li doni un escreix de recursos i de dedicació?

Això és compatible amb la correcta solució del model de finançament autonòmic? Home, naturalment que ho ha de ser. Ara, aquí..., en fi, estic convençut que trobarem tant el punt en comú de defensa del nostre espai competencial, com l'interès també en comú de millorar les possibilitats, les capacitats i, en fi, l'abast i la potència de polítiques socials, com les de creació de llars d'infants.

I ho farem amb absoluta tranquil·litat i amb absoluta seguretat, que ho fem al servei dels ciutadans de Catalunya, respectant l'Estatut de Catalunya i atenent efectivament el que és la demanda social que en aquests moments se està sospesant d'una manera molt explícita i molt evident, gràcies al desplegament d'aquestes polítiques que estic segur que compartim vostè i jo.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Senyora Rigau, per què demana la paraula?

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions claríssimes, perquè el que el conseller n'ha dit polítiques d'estat...

El vicepresident segon

Senyora diputada, un moment, si us plau. Senyora diputada, té trenta segons respecte al tema de nombre de places.

La Sra. Rigau i Oliver

D'acord. Doncs vaig directament no a la invasió competencial, com el cas dels centres d'FP que el PP volia fer a Catalunya i no els va poder fer, sinó que li demano, senyor conseller, ja que vostè ha dit i ha reconegut que l'últim curs fet per Convergència i Unió era el 2003-2004, en què hi havia, ha dit, 23.833..., li demano que canviï el gràfic de la pàgina 12 del seu dossier, en què ha pintat de color vermell aquest curs, deixant-lo com un curs ja pel tripartit, perquè li sortissin més bé les xifres. Corregeixi, si us plau, els seus dossiers; corregeixi els seus dossiers, perquè manipulant els esquemes i les dades...

El vicepresident segon

Gràcies...

La Sra. Rigau i Oliver

... surten les xifres que un vol.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Interpel·lació al Govern sobre els instruments de cooperació local

(tram. 300-00067/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els instruments de cooperació local. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair la presència al Parlament de Catalunya del conseller de Governació i d'Administracions Públiques amb motiu d'una interpel·lació que farem el nostre grup parlamentari sobre els instruments de cooperació local.

Des de la recuperació de la democràcia, Catalunya ha estat capaç de créixer i progressar mantenint la cohesió social i l'equilibri territorial. Els ajuntaments hi han jugat, en aquest sentit, un paper, m'atreviria a dir, cabdal. Els municipis catalans reunits en el segon Congrés de Municipis ho van expressar molt bé tot dient que Catalunya es construeix des dels municipis. Cal remarcar-ho. La capacitat transformadora ha estat i és molt lloable, malgrat la deficient regulació competencial i la migradesa econòmica en què han estat sotmesos molts anys els municipis de Catalunya.

L'Estatut d'autonomia del 79, entenem des del nostre grup parlamentari, no va tenir una visió municipalista de Catalunya. Deixava en mans de l'Estat la seva regulació bàsica i és en aquest sentit que la Llei d'hisendes locals de l'any 1988, qualificada com a bàsica, no deixava cap marge per a la configuració d'un model de finançament local en concordança amb les realitats i necessitats específiques dels ens locals de Catalunya. Ens trobem, doncs, amb unes limitacions de les hisendes locals que són especialment greus, com molt bé vostè sap, en els municipis petits i mitjans, mancats en moltes ocasions dels recursos econòmics per disposar dels mitjans tècnics i humans per a fer front a les competències que tenen legalment atribuïdes.

Les ciutats grans reben més participació en els tributs de l'Estat per habitant que les poblacions petites. Fa uns anys l'Institut d'Economia de Barcelona va explicar, hi ha insistit molts vegades en aquests darrers temps, que en diferents estudis que van fer ressaltava la dada que el pes de la hisenda local en el total del sector públic representa, vostè ho ha dit també moltes vegades, només un 13 per cent del total en la despesa pública de les diferents administracions, mentre que en països federals aquesta dada se situa a la vora del 20 per cent, això vol dir que hi ha molt de camí per córrer en aquest sentit. Cal afegir a aquest fet la circumstància que any rere any els ajuntaments han d'afrontar majors despeses en serveis que no són de la seva competència. És el que s'anomena serveis supletoris.

L'Estatut aprovat pel poble de Catalunya el juny del 2006 representa, en aquest cas sí, entenem des del nostre grup parlamentari, a nivell local un pas endavant per als municipis. En l'article 160, del règim local, es diu que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim local, tot respectant el principi d'autonomia local. El capítol tercer, del títol sisè, regula les finances dels governs locals, i diu que es regeixen pels principis de suficiència, equitat, autonomia i responsabilitat fiscal. Parlo d'aquests principis, perquè tot seguit m'agradaria fer esment de quina és la proporció quant a ingressos propis dels municipis i d'aportacions d'altres administracions. L'autonomia al finançament local, la dona la seva capacitat recaptatòria. Crec, com deia fa un moment, que no cal oblidar la següent dada: del total dels ingressos propis que tenen els municipis –en forma

d'impostos, taxes, preus públics, ingressos patrimonials—, en diferents estudis s'ha dit que representen una mitjana a la vora del 60 per cent, cosa que és cert que dóna un cert grau d'autonomia. Experts en el tema, bé, insisteixen que la dada correcta hauria de ser, s'hauria de situar a la vora del 70 per cent. La part que representa l'aportació en aquest cas de l'Estat en forma de participació en els tributs locals, en forma de transferència, representa a la vora d'un 20 per cent. És una aportació important, però com s'ha debatut moltes vegades, especialment en l'anterior legislatura, el que s'anomena el PIE, la participació en els impostos de l'Estat, els criteris de distribució estan decidits exclusivament per l'Estat amb uns criteris que entenem que penalitzen d'una manera important els municipis de Catalunya, perquè no tenen en compte la seva tipologia. Són unes transferències molt importants, que bé, que cal insistir-hi, entenc jo, avui en aquesta interpel·lació.

La participació en els impostos de l'Estat no té en compte variables locals del nostre país, com ara, per exemple, l'alta incidència turística en municipis amb ràtio de nova immigració per sobre dels altres, amb extensions de termes municipals molt grans, amb molts de municipis agregats.

És en aquest sentit que entenem des del nostre grup parlamentari que per solucionar aquesta manca de finançament d'altres administracions ja des de l'any 2004 amb el canvi de Govern es va donar un suport, entenem, molt important als municipis del nostre país; no només important, sinó constant. Dic això, perquè s'ha debatut, ja es va debatre en l'anterior legislatura en forma de pressupostos, bé, i en diferents interpel·lacions i mocions subsegüents, a on es ressaltava la importància de l'aportació que fa la Generalitat, que va fer, en forma d'utilitzar els mecanismes que té de cooperació local que no són cap altres que el fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis. Fons de cooperació local importantíssim, perquè vull recordar que són fons incondicionats, on es dóna als ajuntaments un marge de maniobra important, aspecte aquest que cal ressaltar davant la manca de finançament que pateixen molts municipis, a més a més, doncs, amb l'assumpció que es fa de competències que no li pertoquen. Nosaltres defensem que sigui Catalunya, com hem dit moltes vegades, la que a través de les seves institucions recapti tots els impostos, els gestioni i en

conseqüència d'això sigui el Parlament de Catalunya qui fixi els criteris de distribució en funció de la diversitat local i el model particular d'urbanització territorial. Insisteixo, en aquest sentit, amb el fons que aporta l'Estat.

I vaig acabant. No vull acabar sense fer referència a dos aspectes que ens marquen en un futur immediat i en un present, ja, actual. És el sentit que vull posar en aquesta interpel·lació, en el present immediat.

Sense caure en un fals cofoisme, totes aquestes inquietuds, aquestes mancances que hi ha hagut, que s'han expressat des dels diferents sectors afectats, en aquest sentit, de la manca de finançament que pateixen els municipis, entenc que, bé, avui, en aquestes dates ja tenim les eines per poder-hi treballar. En primer lloc, com es fa això? En primer lloc, en un futur tenim la possibilitat de desenvolupar un Estatut que en els articles 219 i 220 ens permet aspirar a obtenir una suficiència de recursos en el món local, mitjançant la Llei de finances locals –que vull recordar que va ser aprovada en forma de resolució presentada pels grups que donen suport al Govern, de la necessitat de crear aquesta Llei de finances locals–, que hauria de ser també la pedra angular que permetés superar el percentatge del 13 per cent de despesa pública.

I una segona qüestió, que bé, aquesta segona qüestió ha sigut el motiu central del perquè avui des del nostre grup parlamentari li fem aquesta interpel·lació, senyor conseller. En un present immediat, mitjançant els instruments de cooperació local que té la Generalitat ja tenim molt camp per córrer, i és en aquest sentit que li formularia la pregunta de quin és el capteniment del seu departament pel que fa als instruments de cooperació local.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la resposta en nom del Govern té la paraula el conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Quera, aquest és un tema que el país necessita. Els ajuntaments necessiten un canvi substancial en el seu model de finançament, i reformar el finançament local és un objectiu d'aquest Govern, no només perquè és una reclamació històrica, sinó perquè és necessitat, però també, evidentment, perquè és un mandat estatutari. La Generalitat té l'obligació, per mandat estatutari, de vetllar per la suficiència financera dels ajuntaments, i a hores d'ara tothom sap que és un tema pendent de resoldre.

Som conscients de la dificultat, perquè aquí intervé, doncs, una administració, un govern com és el català, però és un àmbit, el de les hisendes locals, que fa també anys que s'arrossegueu des del Govern de l'Estat. Al Congrés dels Diputats semblava que aquesta legislatura hi hauria un acord entre els principals partits espanyols per resoldre la Llei d'hisendes locals; no ha estat així. Però nosaltres hem d'avançar malgrat el bloqueig o l'aturada que pugui haver-hi a nivell de Congrés.

En poques setmanes hem fet dues assemblees, la de la Federació de Municipis i la de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, i en les dues –en una vaig fer l'obertura i en l'altra la cloenda– vaig deixar molt clar que aquest Govern i aquest departament teníem molt clar que quan es parla, a Madrid sobretot, d'una segona descentralització –això vol dir més recursos als ajuntaments– no s'ha de fer mai a costa del Govern de Catalunya. Ho dic perquè aquesta és una constant que sentim, és un discurs que torna, retorna, eh?, amb un eco, sistemàticament, des de Madrid.

Per tant, queda clar que nosaltres hem de fer una llei de finances locals de Catalunya –en això estem treballant, conjuntament amb el Departament d'Economia–, una llei per reequilibrar les finances als ajuntaments. Què vull dir amb «reequilibrar»? Doncs, que tots som conscients, primer, que els ajuntaments tenen unes despeses impròpies importants. Els diferents estudis de les entitats municipalistes fixen en un 30 per cent la despesa impròpia que avui els ajuntaments de Catalunya estan assumint.

Però hem de tenir en compte que aquesta despesa impròpia té efectes molt diferents sobre la dimensió dels ajuntaments. Els ajuntaments grans, de les grans ciutats de Catalunya, de les diputacions mateixes, tenen unes participacions d'ingressos importants per part de l'Estat. Els municipis petits, no és aquest cas. I aquí ve el rol equilibrador que han de jugar el Govern de Catalunya i el Departament de Governació, sabent que aquest és un problema d'escala europea; no és només un problema que ens puguem plantejar a nivell de Catalunya. A la majoria de països europeus, fins i tot els més federals, en aquest cas, tenen greus problemes a l'hora d'arribar a acords de finançament i de legislació en matèria d'hisendes locals amb els ajuntaments mitjans i petits.

Per tant, estem treballant amb el Departament d'Economia aquesta llei de finançament local de Catalunya, i sobretot perquè entenem que cal, com deia, aquest equilibri, aquest mecanisme d'equilibri.

Jo... Vostè parlava d'instruments. És evident que en aquests moments estem ja a punt d'ultimar un instrument important, eh?, com és el Pla únic d'obres i serveis. El Pla únic d'obres i serveis, que ja farà vint-i-cinc anys que està en funcionament, respon a una realitat catalana. Nosaltres sovint sentim a dir allò que Catalunya és un país macrocefàlic. Què volem dir? És un país que té una densitat de població molt gran a la conurbació de Barcelona; que ha creat noves realitats, si se'm permet dir, metropolitanes, com és el Camp de Tarragona; que té ciutats amb unes xifres de població superiors als cinquanta mil habitants, per sota de Barcelona, i que té una part important de població disseminada en el territori amb municipis de densitat demogràfica baixa.

Això comporta que el pla, el Pla únic d'obres i serveis, és un instrument necessari, perquè ens permet donar respostes molt territorials, respostes molt més flexibles, i ens permet mantenir necessitats d'inversió molt variades, que responen, com deia, a la complexitat del país. Però sobretot també, perquè en tinguem una referència, m'agradaria explicar, doncs, per exemple, que en el període 2004-2007, de les 4.500 actuacions que va tenir el Pla únic d'obres i serveis, un 28 per cent han estat en

infraestructura viària urbana; un 25 per cent han estat en equipaments socioculturals; un 7 per cent, en abastament d'aigües; un 7 per cent, en biblioteques; 5 per cent d'accessos de nuclis de població, entre d'altres. Fa referència a diferents àmbits municipals que responen a aquestes necessitats tan diferenciades, a vegades fins i tot en àmbits molt llunyans, que tenen la resposta al PUOSC. Per tant, la importància del Pla únic d'obres i serveis és, per a la majoria d'ajuntaments, però sobretot per a la franja d'ajuntaments mitjans i petits..., és segurament un dels plans de suport més importants.

D'aquests trams de població – perquè fixem-nos en aquestes diferències de població que tenim–, dels prop de 470 milions d'euros del conjunt del Pla únic d'obres i serveis del passat període, del passat quadrienni –335 eren propis de la Generalitat–, el 89 per cent d'aquests més de 470 milions, 418 milions van anar als municipis, un 11 per cent van anar als consells comarcals o a les mancomunitats. D'aquests 418 milions que van anar als municipis, 263 milions van anar a municipis de menys de cinc mil habitants, és a dir, un 63 per cent dels recursos; 100 milions van anar a municipis entre cinc mil i vint mil habitants, un 24 per cent, i 54 milions, és a dir, el 13 per cent, van anar a municipis de més de vint mil habitants. Això dóna compte d'aquesta voluntat d'equilibri, eh?, i de compensar el mal finançament que tenen els municipis petits i mitjans.

El Pla únic d'obres i serveis ve a pal·liar, doncs, un dèficit de suficiència econòmica i que vol donar una resposta inversora. Per què volem donar aquesta resposta? Perquè tots sabem que, més enllà de les capacitats pròpies que té un ajuntament –les contribucions especials, taxes, preus públics, mitjançant..., o les plusvàlues que es puguin produir a partir de reformes d'espais o apropament de serveis–, aquesta no és una facultat que puguin tenir els ajuntaments petits i mitjans. Per tant, quedi aquí que el Pla únic d'obres i serveis és concebut com un instrument sobretot d'equilibri, però sobretot també d'ajuda al petit municipi i al mitjà municipi.

La previsió que fem per a aquest proper període és d'un canvi quantitatiu important; m'agradaria assenyalar-ho. Ja he dit abans que l'increment del PUOSC ha estat i

segueix sent un dels punts prioritaris per part d'aquest Govern. Pensem que el Pla únic d'obres i serveis, en el quadrienni 2000-2003, doncs, va tenir, en comparació amb el quadrienni 2004-2007 –del 2000-2003 al 2004-2007– un increment del 70 per cent. Per tant, fixa que estem remuntant una onada important de creixement; va passar de 197 milions a 335. Això va ser amb el Govern anterior, que va haver-hi un canvi quantitatiu important en aquest Pla únic d'obres i serveis, és a dir, un creixement, com deia, del 70 per cent.

Ara hauríem d'anunciar el proper quadrienni, però no serà un quadrienni –ho saben prou bé–, és un quinquenni, seran cinc anys; després explicarem les raons del perquè. I arribarem, doncs..., la tasca en què estem treballant des del Govern de Catalunya són 600 milions d'euros; és a dir, augmentarem anualment, passarem dels 83,7 milions d'euros als 120 milions euros/any. Aquest és l'augment que preveiem per al proper quinquenni, en aquest cas 2008-2013.

Però també hi haurà canvis qualitatius; més enllà d'aquest guany incremental, hi ha canvis perquè ho flexibilitzem i fem del pla únic un instrument que faciliti molt més la feina als ajuntaments.

En primer lloc, hem atorgat més temps. Tots..., alguns de vostès saben perfectament aquella sensació que es tenia que després d'unes eleccions municipals, automàticament, aquells mesos d'estiu s'havien d'aprovar projectes, memòries valorades, per poder presentar a corre-cuita i poder acollir-se a la convocatòria del quadrienni. Ho hem endarrerit mesos per aconseguir que tothom ho pugui fer en millors condicions, i li puc assegurar, després de les diferents assemblees a què he pogut assistir i el contacte amb molts ajuntaments, que hi ha hagut un reconeixement perquè realment eren situacions límit les que moltes vegades es trobaven ajuntaments.

En segon lloc, s'obre també, com deia, una convocatòria de cinc anys. Per què? Doncs, perquè crec que hi ha una responsabilitat institucional per part dels ajuntaments, perquè aquests propers cinc anys volen dir aquest pla anirà un any més enllà de les properes eleccions municipals. Allò lògic seria que la següent

convocatòria ja fos de quatre anys, per garantir continuïtat, estabilitat i que l'equip de govern que continuï o que sigui renovat tingui el temps suficient per calcular, per reconsiderar els projectes que vulgui presentar en el Pla únic d'obres i serveis.

Però també hi ha altres elements i modificacions. Es permetrà la possibilitat d'incloure determinats béns inventariables. Hi ha obres i serveis, com per exemple relacionades amb l'extinció d'incendis, que clarament es poden veure recolzades per aquesta mesura.

Totes les sol·licituds es faran per via telemàtica. Aquesta és una novetat i que també segurament tindrà la seva contrapart, és a dir que alguns ajuntaments demostraran que a hores d'ara no hem arribat al fet que puguin tenir connexió telemàtica. Però aquesta és la voluntat del departament.

Cinquè, augmentar la dotació global també es garanteix com a punt de partida de la qualitat mínima més alta. En alguns casos, aquesta subvenció mínima garantia s'incrementarà entre un 130 o un 140 per cent. Per altra banda, també s'introdueixen nous factors per calcular aquest mínim com a territori; per exemple, els quilòmetres quadrats o, en aquest cas, la taxa de desocupació. No hi haurà límit d'obres, i la subvenció màxima passarà dels 300.000 als 650.000 euros. Aquest fet segurament serà molt important per als municipis mitjans. A més, als municipis de poca població, el percentatge de subvenció s'augmentarà fins al 90 per cent. Era massa sovint veure com ajuntaments petits no tenien la contrapart, no podien aportar els recursos. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Finalment, també voldria acabar... Per altra banda, s'introdueix un element de reflexió de la gestió: s'introdueix la necessitat d'una memòria de gestió. I aquest és un element que ens trobem en molts ajuntaments: instal·lacions esportives que no són difícils de mantenir, equipaments culturals que després aquell mateix Ajuntament té una dificultat... Per tant, aquesta reflexió és necessària a l'hora de demanar les subvencions i, al mateix temps, demostrar els nivells d'utilització i de qualitat. Això és un element important a tenir en compte. Quan un ajuntament—fixin-se què estic dient—demana un camp de gespa artificial...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...nosaltres demanarem –vaig acabant, senyor president–, demanarem a la memòria quants equips d'esports té, quina utilització tindrà, si tindrà ús més enllà del seu municipi, si tindrà un ús de formació d'esport de base. En poso aquest exemple.

I, finalment, també voldria fer referència al fet que també es tindran en compte en el programa específic per a actuacions d'equipaments que no són competència municipal però que tenen una importància des d'un punt de vista de l'equilibri territorial.

I –ara sí–, finalment, es tindrà en compte en el Pla únic d'obres i serveis incorporar un programa específic de telecomunicacions.

És, doncs, evident un canvi important de suport als municipis, en especial als petits i els mitjans, però sobretot amb més recursos, és a dir, quantitativament, i sobretot molt més flexible per als municipis petits i mitjans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Quera, pot intervenir.

El Sr. Quera i Carré

Bé... Senyor president... Senyor conseller, com no podia ser d'altra manera, un que és alcalde d'un municipi petit, amb una població de menys de mil habitants..., celebrem les dades que avui ha aportat, amb aquest increment, no diria important, sinó espectacular, del Pla únic d'obres i serveis. Parlar d'aquestes xifres, de la vora de sis-cents milions d'euros, crec jo que és una dada –i des del nostre grup parlamentari també ho pensem– molt important per als municipis de Catalunya, especialment els petits i els mitjans.

Entenem des del nostre grup parlamentari també que això ajudarà a..., bé, a tirar endavant els grans reptes que tenen plantejats els ajuntaments, en forma de finançament, en forma de cohesió social, en forma de serveis compartits i en forma de planificació territorial. Queda ben clar, doncs, que amb un programa d'ajuts i de subvenció com el Pla únic d'obres i serveis, que vull recordar que dóna ajuts a aquells serveis bàsics en forma també d'infraestructures..., que en municipis amb pocs recursos econòmics es fan del tot imprescindibles.

És en aquest sentit que vull ressaltar també la dada que vostè avui ha donat, que és la següent: fins a l'anterior quadrienni, el màxim d'aportació a municipis de menys de mil habitants era del 80 per cent, i ara s'ha pujat al 90 per cent. Dada importantíssima, hi insisteixo, per la manca de recursos de molts d'aquests municipis.

Pel que fa al finançament, no vull deixar de dir també –i avui en tenim la prova ben palpable en aquest increment tan important que hi ha hagut del Pla únic d'obres i serveis– que afecta, aquest tipus d'ajudes, el dia a dia dels municipis. Incrementa, i de quina manera ho fa, la qualitat de vida dels seus ciutadans, especialment provocant una cosa que des del nostre grup parlamentari sempre hem defensat, que és buscar l'equilibri territorial. Ha quedat molt clar també amb la dada que s'ha exposat, quan s'ha dit que –vostè, senyor conseller– un 63 per cent de l'aportació que va haver-hi en l'anterior quadrienni va anar destinat als petits municipis.

Acabo, doncs, ressaltant aquesta dada, celebrant aquest increment tan important del Pla únic d'obres i serveis, i de ben segur que servirà per millorar la qualitat de vida de la gent d'aquests municipis, i és ben clar que des de la conselleria es té ben clar que Catalunya comença als municipis.

Moltes gràcies, i felicitats des del nostre grup parlamentari.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president, i molt ràpidament. Nosaltres hem entès que aquest és un instrument necessari per al país, però sobretot perquè fixi's que un dels arguments que hem utilitzat des del Departament de Governació per convèncer la resta del Govern que havíem d'augmentar d'aquesta forma tan considerable..., perquè estem parlant, fixi's, en aquest quinquenni, de 600 milions d'euros per al Pla únic d'obres i serveis, sense comptar que hi hem d'afegir també, en aquests recursos hi hem d'afegir la dotació que ve de l'Estat, mínima, però que ve mitjançant transferència de capital en el capítol 47 dels pressupostos i l'aportació de les diputacions. L'aportació de les diputacions en el passat quadrienni va ser alta, perquè hi havia tot una sèrie de contenciosos amb la Diputació de Barcelona que es van solucionar. Hi havia l'acumulat, diguéssim; ara baixarà, en aquest sentit. Però hem aconseguit una xifra important de partida per part del Govern de la Generalitat. I com deia –ja ho he explicat abans–, significa un reforç per als municipis petits i mitjans, però també té un efecte important sobre el territori. No se'ns ha d'escapar que el Pla únic d'obres i serveis és segurament de les programacions que té aquest Govern que tenen una translació directa sobre el territori, eh?, en infraestructures de tot tipus, des de l'enllumenat, des de la pavimentació, des de l'urbanisme, des dels àmbits culturals, esportius, fins i tot educatius, o més de caràcter de polítiques socials.

Tota aquesta infraestructura té un efecte, si se'm permet, de pluja fina sobre diferents empreses que treballen i operen en el territori. Les grans infraestructures..., i és lògic quan els governs..., doncs, en les grans infraestructures viàries, en aquest cas carreteres, ferrocarrils, doncs, són grans empreses les que treballen sobre això. El Pla únic d'obres i serveis significa l'aportació d'empreses constructores de caràcter local, de caràcter comarcal, que tenen en el Pla únic d'obres i serveis, doncs, un instrument de creixement econòmic i de repartiment del que és l'ocupació, la feina i la inversió en el territori. Per tant, és un instrument, per nosaltres, bàsic.

També és bàsic el fons de cooperació local, que també seguirà creixent, perquè és un altre àmbit de despesa incondicionada que els municipis tenen per compensar algunes de les deficiències. Com també, malgrat la rebaixada de les perspectives financeres de la Unió Europea, doncs, pel que fa referència als fons Feder, ho hem

intentat també compensar, sabent que, en aquests moments, tant el Feder com la proposta que farem, que fem del PUOSC, d'obrir-ho a les telecomunicacions, doncs, serà important que en aquest proper quinquenni fem l'esforç de treballar en àmbits que fins ara als ajuntaments potser els havia costat una mica: societat del coneixement i telecomunicacions. No en va, el de la Secretaria de Telecomunicacions i Societat de la Informació forma part del Departament de Governació. Aquest va ser un dels criteris que va tenir aquest Govern, que el Departament de Governació..., al costat del món local, que és segurament l'àmbit on l'expansió en el territori de la societat del coneixement i de la xarxa de telecomunicacions pot revertir més sobre el territori.

Però m'agradaria acabar només amb la reflexió amb què he començat: les hisendes locals, en aquest cas la Llei de finançament local de Catalunya, pel que fa referència a buscar millors ingressos per als ajuntaments de forma estable..., i que compensi la despesa impròpia, que sempre hem de fixar sobretot en dos àmbits nous que han aparegut, com és la promoció econòmica fixada a la societat del coneixement i el que fa referència a la immigració, que ha significat una minva de la capacitat de marge de maniobra financera per part dels ajuntaments.

Per tant, hi ha un repte pendent. I aquest és un govern que encara no ha resolt el finançament de Catalunya. I jo crec que hem de ser capaços de fer un sol discurs, perquè el finançament de Catalunya repercutirà sobre els ajuntaments. No ens val, com deia, i acabo com he començat, quan es fa aquell discurs de la segona descentralització, que ha d'anar a costa, en aquest cas, de Catalunya i del Govern de Catalunya.

Nosaltres hem de ser capaços de posar el mateix discurs: que el finançament de Catalunya, la millora del finançament de Catalunya repercutirà, evidentment, sobre el que és el finançament dels ajuntaments. I aquesta ha de ser una causa que hem de defensar en els diferents àmbits municipalistes, a nivell d'Estat; hem de defensar aquí, però que també haurem de defensar quan vingui el que és el canvi en el model de finançament que aquest país necessita. Perquè vostès saben perfectament que

aquest és un país amb un desequilibri fiscal important, que repercuteix sobre els ajuntaments. Només cal comparar, doncs, la inversió que s'està produint en ajuntaments com..., podríem posar el cas de Navarra, amb la mateixa població, eh?, comparat amb ajuntaments de Catalunya, amb població similar; és una proporció que arriba a un tres a un, és a un tres a un, i això discrimina els nostres ciutadans.

Per tant, tinguem molt clar que treballarem en les dues línies: millorar el finançament de Catalunya és millorar el finançament dels municipis i tinguem clar que no tots els municipis necessiten i tenen les mateixes necessitats, cada municipi té diferents situacions. I aquest és un govern que continuarà, doncs, defensant tot el municipalisme, però especialment aquells municipis que tenen un efecte equilibrador del territori, com són els municipis petits i mitjans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Atès que ha estat presentada pel conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura, una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia en el sentit que el debat del punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'agricultura, es faci a continuació del punt novè, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, demanem l'assentiment d'aquesta cambra perquè es pugui produir aquesta sol·licitud.

Hi ha assentiment? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat l'ordre del dia en aquest sentit.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí, a les deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.